

OŠ ŠENTJANŽ PRI DRAVOGRADU

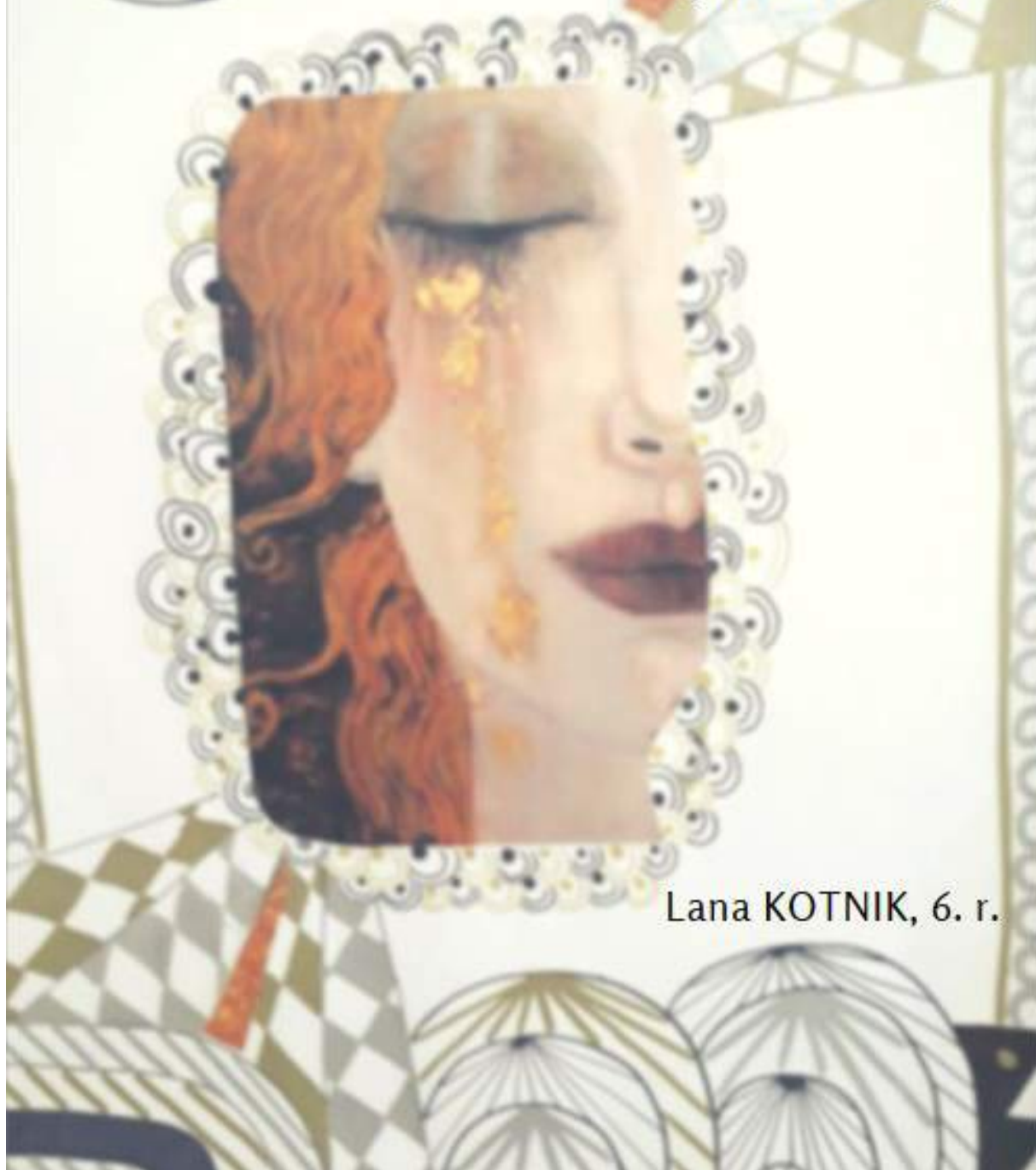
Šentjanščice

2018/

2019

**"LJUBIM SVOJE TIŠINE
IN V NJIH MALA ROJSTVA BESED:
KOT OD NEKE NEZNANE BLIŽINE
JE LEP TA ROBATI SVET."
(T.Pavček)**

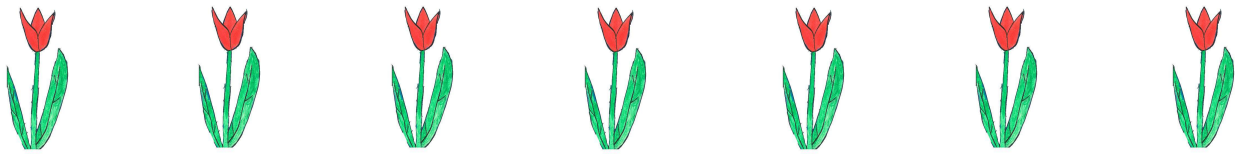
Lana KOTNIK, 6. r.

1. RAZRED

D
O
B
R
O
D
O
S
K
O
P
R
O
S
O
K
I
K
I
!

Hana ČREŠNIK, 1. r.

Jan BREZNIK, 1. r.

Lili ČUŠ, 1. r.

Ines TOMAŽIČ, 1. r.

Gaja BOŽENK, 1. r.

Ota RAMŠAK, 1. r.

Gaja BOŽENK, 1. r.

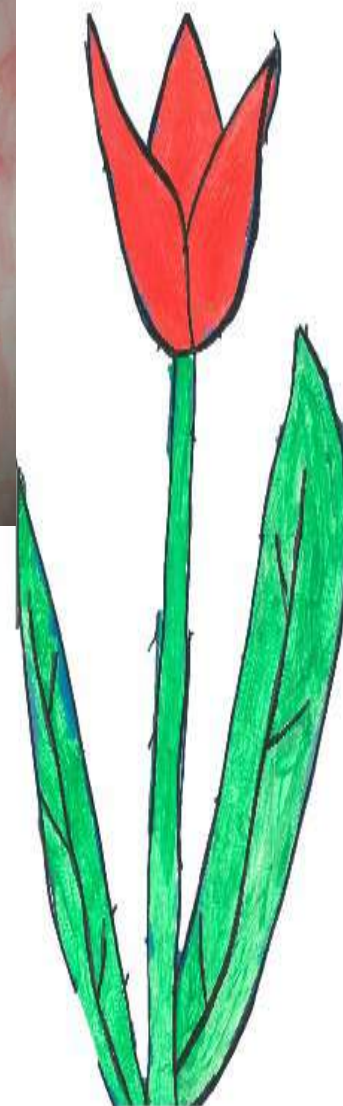
Jan BREZNIK, 1. r.

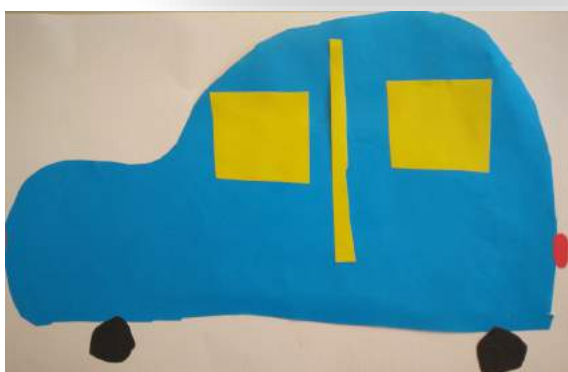
Taja KOPRIVNIKAR, 1. r.

Urška RUTNIK, 1. r.

Mija ŠULER, 1. r.

Sara RAMŠAK, 1. r.

Tomi SVETINA, 1. r.

2. RAZRED

BILO ME JE STRAH

(Nagrajen spis na regijskem natečaju
»Naravne in druge nesreče – Neurje«)

Decembra 2017 je bilo pri nas hudo neurje. Popoldne tistega dne je začelo močno pihati. Najprej je začelo prevračati lončnice na oknih in koše za smeti. Padlo je tudi prvo manjše drevo in nam uničilo nadstrešek, sosedom pa električno napeljavo. V upanju, da je to vse, smo zvečer odšli spat. Ponoči je močno počilo. Zelo smo se prestrašili. Ko smo stekli iz hiše pogledat, kaj se je zgodilo, smo videli, da je ogromno drevo padlo na našo hišo. Popolnoma je uničilo streho in zgornje prostore. Na srečo so takoj prispeli gasilci in nam pomagali. Tisto noč smo prespali pri babici in dedku. Ta strašen dogodek mi bo za vedno ostal v spominu, saj sem se tisto noč zelo prestrašil. Ne želim si več tako groznega neurja.

Adrian TRSTENJAK, 2. b

Ajda KAŠMAN, 2. b

Tia Irena SMOLINGER, 2. a

NEURJE

(Nagrajen literarni prispevek na
državnem nivoju
»Naravne in druge nesreče – Neurje«)

Pogled skozi okno, temno nebo,
le kaj se dogaja, strah me postaja.
Slišim grmenje, vedno glasneje,
strele po nebu švigajo vse hitreje.
S strahom poslušam, kaj tako ropota,
prestrašeno gledam, zelenica je bela vsa.
Vsepovsod toča, mrzla kot led,
kamenje po cesti, voda zaliva nam klet.
Za hišo podrtu drevo.
Le kaj se še zgodilo bo?
Nato pa zjasni se nebo,
mamico stisnem jaz močno.

Neli PRATER, 2. a

BURJA

Burja piha že tri dni.
Upam, da se kmalu umiri.
Rada bi šla se ven igrat.
Jagode na vrt nabrat.
Abrakadabra čirule či,
naj burje hitro več ni.

Sara KOREN, 2. b

NEURJE

(Nagrajen literarni prispevek na
regijskem nivoju
»Naravne in druge nesreče – Neurje«)

Mali veter piha, piha,
na dvorišču prah razpiha.
Zdaj že veter velik je,
Marku kapo odnesel je.
Vetru pridruži se še toča,
v hipu je narasla Soča.
Velik veter piha, piha,
lomi in vse premika.
Jezna Soča dere čez bregove,
s sabo odnese vse gozdove.
Zdaj nastalo neurje pravo je,
huda ura pred nami je.

Maks KUŠEJ, 2. a

Jošt BARTH, 2. a

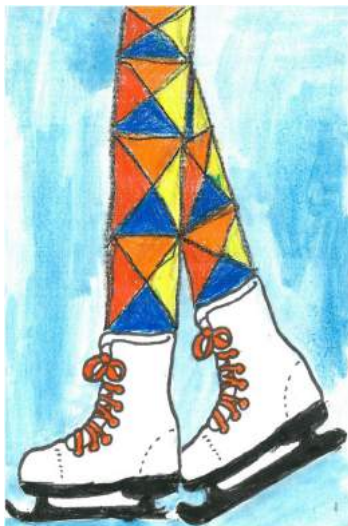
Katja BERLIČ, 2. a

NEURJE

Bežim, bežim kot strela v viharju.
Visoko, visoko lasje mi plapolajo.
Črni oblaki so prihrumeli,
z dežjem vodo so nam priskrbeli.
Veter pihal je močno,
zamajal drevesa je v nebo.
Ko sonce spet je posijalo,
srce nič več ni trepetalo.
Stopam, gledam sem ter tja,
da neurje spet ne privihra.

Sara LIBNIK, 2. a

Blaž REPNIK, 2. a

Sara LIBNIK, 2. a

Jera TERPOTEC, 2. b

NEURJE

Zapihal veter je močan,
je mama rekla: »Bežimo v stran!«
Smo tekli, tekli zelo,
se spraševali: »Le kaj je to?«
Poskrili smo se v trdno hišo,
prestrašeno kukali skozi nišo.
Potem pa čakali in čakali,
od strahu skoraj zajokali.
Kmalu vse postane tiho,
le mama še močno drži Miho.
Vihar naredil je veliko škodo,
a srečni smo,
da imamo vsi še celo kožo.

Tjaž SKARLOVNIK, 2. a

Nejc KRAKER, 2. b

Irena GOMBOČ, 2. b

NEURJE

Zunaj dežek pada,
vse se bliska in grmi,
k neurju se pripravlja,
zbežimo v hišo vsi.
Ko konča se to neurje,
ven pogledamo zdaj mi,
tudi sonček je prišel
in nas vse lepo ogrel.

Katja BERLIČ, 2. a

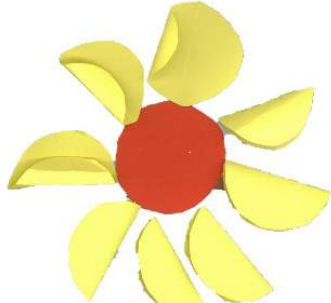
VARNOSTNI PAS

Podamo se na izlet,
z avtom gremo v svet.
Ko po cesti drvimo,
se prometnih pravil držimo.

Ko v avtu sedim,
se varnostnega pasu držim,
saj ta me varuje,
da me kaj ne poškoduje.

Pravilno zapet je varnostni pas,
varnejša na cesti sem jaz.
Vedno varno na sedežu sedim,
zato tudi na poti večkrat trdno
zaspim.

Ela SKRALOVNIK, 2. a

VARNOSTNI PAS

Bilo je poletno jutro. Družina Pirc se je odpravila na morje. Usedli so se v avto in si pripeli varnostne pasove. Le fantek Žak je kričal in skakal v avtu. Preslišal je mamico in očka, ki sta mu rekla, da se mora pripeti. Očka in mamica sta ga okregala, ampak Žak ju ni poslušal. Ker je bilo v avtu preglasno, je očka spregledal, da čez cesto teče mucek. Naglo je začel zavirati. Ker Žak ni bil pripet, se je z roko zaletel v prednji sedež in si zlomil roko. Očka, mamica in bratec Jan so se zelo prestrašili. Žaka so morali odpeljati v bolnišnico, kjer mu je zdravnik nadel mavec. Ker je moral Žak doma počivati, družina Pirc ni šla na morje. Žak je bil zelo žalosten. Obljubil je, da se bo v avtu vedno lepo obnašal in se bo vedno pripel. Žaka je neprijetna izkušnja spremenila. Začel se je obnašati odgovorno. Nikoli ne pozabimo: Red je vedno pas pripet!

Amadej GRAH, 2. a

Aneja KAC, 2. a

VARNOSTNI PAS

Na izlet peljati se je zabavno,
mora pa biti varno.
Zato mama in oče me opozorita:
»Pas pripni in za varnost poskrbi!«

Ovinek levo, ovinek desno,
kolona pred nami, avto se ustavi.
Jaz pa varno v sedežu sedim,
saj zaradi varnostnega pasu se izleta
lahko veselim.

Nana KRAJNC, 2. a

VARNOSTNI PAS

Varnostni pas, ni privlečen za las.
Običajno skrbi, da se nam kaj ne zgodi.
Če nanj pozabiš, hitro težave privabiš.
V prometni nesreči se poškoduješ
ali pa policistu kazni plačuješ.

Nika SEMLER, 2. a

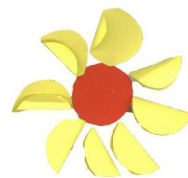
VARNOSTNI PAS

Živel je fant po imenu Nace. Nikoli se ni hotel pripeti z varnostnim pasom. Vedno ko se je usedel v avto, sta ga mamica in očka morala opomniti, da se je pripel. Nekega dne so se z družino odpravili na izlet. Naceta so spet morali opomniti na varnostni pas, a kljub temu se Nace ni pripel. Kar naenkrat je očka sunkovito zavrl. Naceta je odneslo z njegovega sedeža in padel je na tla avtomobila. Na srečo se ni poškodoval. Od tega dne se je Nace zmeraj pripel z varnostnim pasom, ne da bi ga bilo treba na to opozoriti.

Jošt BARTH, 2. a

Ela SKRALOVNIK, 2. a

VARNOST

Avto že brni,
meni se mudi.
A za varnost me vedno skrbi.

V avto vstopil sem,
tam sedež zame je
in varnostni pas nestržno čaka
me.

O, pas ti nič ne skrbi,
saj vedno priden sem.
Nikamor jaz ne grem,
preden se varno ne pripnem.

Sedaj smo vsi pripeti
in avto pelje nas,
nič noro ne drvimo
za varnost mi skrbimo.

Filip HRIBERŠEK, 2. b

Neža RUS, 2. b

Andraž MANDL
JAUK, 2. a

Amadej GRAH, 2. a

Maks KUŠEJ, 2. a

Nana KRAJNC, 2. a

Tim KRNETIČ, 2. b

Lara OVČAR, 2. b

Amalija KOTNIK, 2. b

PROMET

Prometna vsa pravila,
naj uporabljajo vozila.
Semafor ima luči,
daj preštej jih en, dva, tri.

V prometu se zgodi,
kup nespametnih stvari.
Da te to ne doleti,
te besede zapomni si.

Saj v prometu takšen je red,
da v avtu moraš biti pripet.
Levo in desno na prehodu poglej,
na kolesu, na glavi čelado imej.

Saj v prometu takšen je red,
da moraš paziti spet in spet.
Če promet včasih ni tekoč,
policist priskoči na pomoč.

Tisti, ki brezglavo drvi,
lahko nesrečo povzroči in
nedolžne ljudi ogrozi.

Lara OVČAR, 2. b

3. RAZRED

ŠOLA V NARAVI ČRMOŠNJICE

V ČŠOD smo se imeli zelo lepo. Počeli smo veliko zanimivih stvari, najbolj vseč mi je bilo, ko smo šli k Divjemu potoku. Tam nam je učiteljica Irena zastavila več ugank, rešitve smo poiskali v okolici potoka in v gozdu. Vsi smo iskali rakove klešče in jih nazadnje našli skrite pod drevesom. Ta potok je namreč tako čist, da v njem še živijo raki. V zgornjem delu potoka smo občudovali čudovite slapove, v mehkem blatu pa smo našli stopinje nekaterih divjih živali. .

Všeč so mi bile tudi druge dejavnosti, orientacija, plezanje, lokostrelstvo, ter seveda zadnji večer, ko smo pripravili nastop in potem zaplesali. Teh pet dni je hitro minilo in vrnilo smo se domov.

Anej JESENIČNIK, 3. r.

ŠOLA V NARAVI ČRMOŠNJICE

Letos smo se skupaj s četrtošolci odpravili v šolo v naravi v Črmošnjice. Opisal bom najlepše trenutke, ki so se mi najbolj vtisnili v spomin. Prvi dan smo imeli na programu orientacijo, z navodili smo hodili od točke do točke in reševali naloge. Všeč mi je bilo plezanje po plezalni steni. Užival sem v igranju namiznega tenisa. Najboljše pa je bilo streljanje z lokom. Zadnji večer smo imeli »party«, vsaka soba je pripravila zabavno točko. V ČŠOD Črmošnjice mi je bilo zelo všeč.

Tejo VRHOVNIK, 3. r.

SPRAVILO SENA

Babica mi je pripovedovala, kako je včasih potekalo spravilo sena. Dedek je z ročno koso pokosil travo. Babica in njena sestra sta nato z grabljami obračali travo. Travo je bilo potrebno obračati več dni, vse dokler se ni posušila. Ko je nastalo seno, so ves travnik seno pograbili v kupe, ki so jih naložili na voz in jih odpeljali domov. Doma so seno z vilami preložili na senik. Po končanem delu so kaj pojedli in popili, nato pa veselo zapeli, včasih pa tudi zaplesali.

Tiana PODPEČAN, 3. r.

Julija ŽVIKART, 3. r.

Ažbe VRHOVNIK, 3. r.

Julija ŽVIKART, 3. r.

Maša ŠIRNIK, 3. r.

INVALIDI IN NJIHOVI HOBIJI

V domu starostnikov živi kar veliko invalidov. Kljub temu jim ni dolgčas, saj imajo veliko zabavnih hobijev. Pogosto igrajo karte. Gospe pletejo oblačila iz volne. Ob tem se vsi zabavajo. Čeprav si invalid in ne moreš početi vsega, je še vedno veliko stvari, ki se jih lahko veseliš in jih počneš. Vedno, ko pridem v dom na obisk, vidim, da je tam lahko tudi zabavno.

Blaž GRUDNIK, 3. r.

Julija ŽVIKART, lik. krožek, 3. r.

INVALIDI IN NJIHOVI HOBIJI

Moj dedek je slep že od malih nog, skupaj živimo v hiši v Šentjanžu. Kljub slepoti se je naučil igrati na harmoniko, trobento in klavir.

Bil je lep sončen dan. Dedek je poslušal poročila po televiziji, zraven je vadil harmoniko, jaz pa sem ga spremljala na flavti. Imela sva se lepo, saj je glasba najin skupni hobi. Ker je dedek dobil obisk, sva vaje prekinila in nadaljevala naslednji dan.

Z dedkom rada igrava skupaj.

Urška BUKOVC, 3. r.

Alya POKRŽNIK, lik. krožek, 3. r.

Učenke lik. krožka, 3. in 4. r.

Julija ŽVIKART, lik. krožek, 3. r.

VAS SMEMEŠNO

Nekoč pred davnimi časi so v vasi Smemešno živeli ljudje, ki so bili zelo resne narave. Njihove navade se nikakor niso ujemale z imenom vasi.

Na srečo vaščanov v tej vasi je nekega dne prišel v vas deček s čudežno piščalko. Igral je same vesele in poskočne melodije, toda nihče se ni veselil, smejal ali celo zaplesal. Deček pa je od otrok izvedel, da se v vasi nihče ne smeji, ker se vsi bojijo čarovnika Resneža, ki prebiva na gradu nad vasjo. Od tam opazuje vse vaščane in kaznuje vsakega, ki se nasmeji. Prebivalci se zato skrivajo v hišah in se naskrivaj veselijo in smejejo.

Deček se odloči, da bo vaščanom pomagal in se odpravi po poti proti čarovnikovemu gradu ter ves čas veselo igra. Igra tako dolgo, da se čarovnik Resnež razneži, začne ploskati in poplesovati ob zvoku lepih in veselih melodij. Skupaj z dečkom se odpravi proti vasi. Vaščani so boječe gledali skozi okna in niso mogli verjeti svojim očem. Čarovnik Resnež je vse vaščane povabil na ples na trg sredi vasi.

Tako je deček s čudežno piščalko v vas Smemešno zopet vrnil smeh in veselje.

Lin HUDERNIK, 3. r.

Žana URISK SLEMENJAK, 3. r.

Anej JESENIČNIK in Tiana PODPEČAN, 3. r.

4. RAZRED

Julija LAMPRET, 4. r.

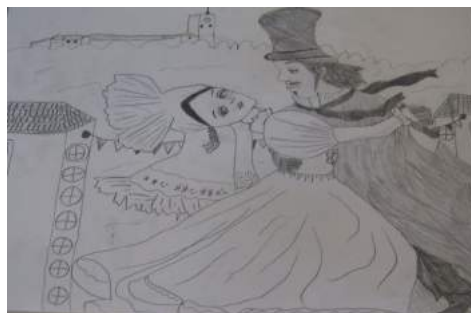
NEURJE

Dež, strela, nevihta in sneg,
vse to nas požene v beg!
Bežimo, v hiše se skrijmo,
stran od neurja pojdimo!

Strah in trepet predstavlja neurje,
v gorah sneg, ob morju pa burje,
straši in povzroča skrbi.

Neurje podira drevesa in odnaša stvari,
takrat se ljudem življenje spremeni.
Pokličite 112 in povejte, kaj je bilo,
gasilci takrat vedno pridejo.

Luka FILIPIĆ, 4.r.

Ajda GOLOB,
4. r.

P

NEURJE

rvi dan krompirjevih počitnic je bil zelo deževen dan. Bil sem kar precej jezen, ker z bratrancema nismo mogli biti zunaj in se igrati. Z družino smo bili doma in po radiu slišali, kaj se dogaja v naših krajih. Povedali so, da se nam približuje grozno neurje s poplavami. Slišal sem, kako narašča reka Drava in ogroža hiše ob njej. Gasilci so pričeli polniti vreče s peskom in pomagati ljudem, da se zaščitijo pred poplavami. Majhni potoki so že začeli poplavljeni. Popoldne sem slišal, da so se pričela podirati drevesa v Črni na Koroškem.

Ker je pri nas nehalo deževati, je šel moj stric delati v gozd. Zvečer pa je ugotovil, da telefona ni nikjer in ga je verjetno izgubil v gozdu. Takrat je spet pričelo močno deževati, vendar ga je vseeno šel iskat. Telefon je našel. Bil je bil čisto moker, a ni bil uničen.

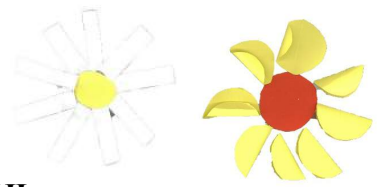
Proti večeru sem se z dežnikom odpravil k babici. Zmanjkalo je elektrike, zato je morala babica prižgati svečo. Skupaj z bratrancema smo se pogovarjali, kakšno srečo je imel njun oče, da je v tem neurju, ko je tako močno deževalo, našel telefon.

Naslednji dan sem se peljal skozi Dravograd in videl, kako visoka je še vedno reka Drava in koliko je poplavila. Mama pa je morala tisti dan v službo in ko je prišla domov, mi je povedala, da so drevesa v Črni na Koroškem padala kot domine. K sreči ni bil nihče poškodovan.

Prav srečen sem, da ne živim v bližini reke, potoka in gozda. Sem pa ugotovil, da pred nesrečo nismo nikoli varni, zato je bolje, da se nanjo pripravimo. Nikoli ne vemo, kdaj bo strašno neurje spet udarilo.

Hkrati pa sem vesel, da imamo gasilce, ki so vedno pripravljeni priskočiti na pomoč. Tudi jaz sem gasilec in bom, ko odrastem, imel to možnost, da bom pomagal ljudem.

Gal KRAJNC, 4. r.

INVALIDI IN NJIHOVI HOBIJI

Alja TURIČNIK, 4. r.

Invalidi so ljudje, ki so drugačni od nas. Razlikujejo se lahko po videzu, mišljenju ali govorjenju. Invalidi so lahko gluhi, slepi ali pa priklenjeni na invalidski voziček. Invalidi so lahko tudi bolni in ne morejo razmišljati kot mi.

Njihovo življenje se ne razlikuje toliko od našega. Kot mi, imajo tudi invalidi svoje hobije, ki so jim prilagojeni. Lahko se ukvarjajo s športom. Radi kolesarijo, igrajo košarko, namizni tenis, celo plešejo. Če nimajo okvarjenih rok, je njihov hobi ročno delo. Veliko jih riše ali slika. Če ne gre z rokami, si pomagajo z usti in celo z nogami. S hobiji si krajšajo čas, ker se družijo z ljudmi, ki so jim podobni, se med njimi počutijo sproščene in vesele.

Julija LAMPRET, lik. krožek, 4. r.

Gledala sem paraolimpijske igre, kjer tekmujejo samo invalidi. Tam smučajo, kolesarijo, mečejo kopje, plavajo, tečejo – tudi če nimajo rok ali nog. V priprave morajo vložiti veliko več truda kot športniki na olimpijskih igrah. Premagati morajo veliko ovir, verjeti morajo sami vase in nikoli ne smejo obupati.

V času božiča v šoli vedno kupim voščilnice, ki so jih narisali ljudje z nogami, saj nimajo rok. Z njimi nato razveselim veliko sorodnikov. Zdi se mi zelo lepe in ne morem verjeti, da lahko ljudje z nogami tako lepo rišejo.

Moja sestra je imela v gimnaziji sošolko, ki je bila invalidna. Bila je slepa. Po šoli je hodila s palico in v pomoč so ji bili sošolci. Imela je računalnik in brala je s pomočjo Braillove pisave. Čeprav ni videla, je tudi ona imela svoje hobije, ki so jo osrečevali. Zelo rada je brala, saj se je ob tem počutila svobodno in srečno.

Invalidi znajo bolj ceniti življenje, ker so veliko pretrpeli. Hvaležni so za vsak trenutek, ki ga preživijo. Lahko so nam za zgled.

Eva POROČNIK, 4. r.

INVALIDI IN NJIHOVI HOBIJI

Ljudje smo raznoliki,
saj ne moremo biti vsi v isti obliki.

Visoki, veseli, suhi, debeli,
majhni, počasni ali nič jasni,
vsi smo malo »špasni«.

Čeprav invalidom ni vse dano,
se za hobije trudijo še bolj zagnano.

Motivacijo imajo ta pravo,
z njo preskočijo marsikatero težavo.

Če volja je ta prava,
šport brez noge, roke ni težava.

Zato ne glej zviška na ljudi,
ki so drugačni, kakor si ti.

Anže KAŠMAN, 4. r.

Jana HRANJEC, 4. r.

Nika COKAN, 4. r.

...ČETRTKARJI SVETUJEJO...

VARNOŠT NA CESTI

VARNOŠTNI PAS

V AVTU JE TREBA BITI VEDNO PRIPET,
ČE HOČEŠ SVOJE ŽIVLJENJE ŽIVET.
ČE SE PROMETNA NEZGODA PRIPETI,
TI PAS ŠE ENO ŽIVLJENJE PODARI.

ŽIVLJENJE JE DAR,
CESTA PA JE RESNA STVAR.
ZATO OB CESTI NAS SVEČE
NIKOLI NE GORIJO IN SLABIH SPOMINOV
PUSTIJO.

NA IZLET

Čudovito jutro in obeta se čudovit dan. Čaka nas namreč izlet. Vsi v družini smo dobre volje in že se peljemo proti Čatežu, novim dogodivščinam naproti. Komaj čakam, da se okopam in se peljem po toboganu. Pot nas vodi skozi Velenje, proti Celju in skozi Zidani Most. Že se vidim, kako uživam.

Semafor, ustavimo se in kar naenkrat »buuum«, vse se strese, premakne me s sedeža, a še sreča.

Varnostni pas me zadrži in obvaruje, da ne poletim iz avtomobila. Čutim rahlo bolečino, vendar sem srečna, da ni nič hujšega.

Voznik za nami zaradi neprimerne hitrosti ni mogel ustaviti. K sreči so vidne le manjše poškodbe na avtomobilu. Po slabi uri nadaljujemo pot v Čatež. Kaj bi se zgodilo, če ne bi bila pripeta z varnostnim pasom, raje sploh ne pomislim. Varnostni pas je v avtomobilu z razlogom, da prepreči in obvaruje ljudi pred hujšimi poškodbami. Uporabljajte ga!!!

Tia ZAJAMŠEK, 4.r.

MAX TOMŠIČ, 4.R.

Zarja BREZNIK, 4. r.

Tia ZAJAMŠEK, lik. krožek, 4. r.

NOČNI SPREHOD

Četrtošolci smo v šoli v naravi bili,
vsak dan smo se zabavali.
V torek smo petrolejke prižgali
in se na nočni pohod podali.
Bilo nas je kar malce strah,
če živali bi priskakljale
in nas v svoje brloge peljale.
Slišali smo tudi sovo,
ki na drevesu je sedela
in prav lepo po svoje pela.
Ko smo dolgo že hodili,
smo se obrnili
in nazaj v dom Lipa
na varno se vrnili.

Nejc POBERŽNIK, 4. r.

OB DIVJEM POTOKU

Ko ob Divjem potoku smo bili,
nam narava pokazala je njegove poti.
Ob njem pa nismo samo hodili,
ampak tudi njegove zanimivosti opazili.
Ko smo tako po njem hodili,
smo se nekateri zelo zmočili.
Prijetno takrat ravno ni bilo,
saj smo čutili njegovo mrzlo vodo.
Zvečer, ko smo škornje v sušilnico nosili,
smo razmišljali, kaj bi lahko v njem še storili.
Aha, že vem!
Smo mlinčke naredili
in k potoku jih nosili.
Ko se vodno kolo je zavrtelo,
smo vsi vriskali veselo.
K potoku smo se še večkrat vrnili
in lepe spomine obudili.

Ajda GOLOB, 4. r.

NA PLEZALNI STENI

Plezalna stena je zunaj bila,
Le kdaj jo bom preizkusila.
Ena, dva, tri, že se oprimka držim,
Z rokami vedno nove lovim.
Ampak do konca moram prispeti,
Ne, nobeden me ne more ujeti.
Ja, super mi je šlo!
Ej, ponovila bi vse to.

Jana HRANJEC, 4. r.

Šola v naravi

CŠOD OE LIPA

Alja TURIČNIK, lik. krožek, 4. r.

Jure ŠIRNIK, 4. r.

Lea VRHOVNIK, 4. r.

Esmihal HOXHAI, lik. krožek, 4. r.

ŠOLA V NARAVI

Meseca marca smo v šolo v naravo odšli in se resnično zabavali. Šli smo zato, da se kaj novega naučimo, da spoznamo nove ljudi in kako se tam živi. Imeli smo se lepo, bolj kot doma, danes to že vsak prizna.

Lokostrelstvo mi bilo je najbolj všeč, škoda, da ne streljam več. Sem z lokom puščico v tarčo poslal, dober rezultat je krila mi dal.

Všeč mi je Divji potok bil, ki se je skozi gozd penil. Sem novo pokrajino spoznal, še večkrat tja bom potoval.

Sem voziček in vodno kolo izdeloval in belokranjske pisanice oblikoval. V gozdu sem živali iskal ter drevesna debela raziskoval.

Kljub nočnemu ne spanju in kričanju, sem v petek žalosten bil, ker povratek domov vse bližje je bil. Bil pa sem tudi vesel, da starše svoje lahko bom objel.

Anže KAŠMAN, 4.r.

Zarja BREŽNIK, lik. krožek, 4. r.

Nežka KONEČNIK, 4. r.

Nežka KONEČNIK, lik. krožek, 4. r.

LOKOSTRELSTVO

Kdor lokostrelstvo rad ima, v roki takrat lok ima.

Meri naravnost v sredino, s puščico naredi luknjo fino. Se tarča nikamor ne prestavi, le oko prave točke ne nastavi.

Roko mirno mora imeti, če hoče tarčo v sredino zadeti.

Da streljala bi z lokom, to moje je veselje, bile so moje tihe, skrite želje. Letos se mi je želja izpolnila, saj sem v šoli v naravi v tarčo ustrelila.

Lea VRHOVNIK, 4. r.

Nežka KONEČNIK, 4. r.

LOKOSTRELSTVO V ŠOLI V NARAVI

M

arca smo četrtšolci bili v šoli naravi v Črmošnjicah. Tam sem prvič streljal s pravim lokom. Učitelj nam je najprej predstavil njegovo zgodovino. Spoznali smo tudi, kako je lok zgrajen.

Na začetku se mi je zdelo lokostrelstvo zelo težek šport, ker mi streljanje ni šlo najbolje od rok. Puščice niso letele v sredino tarče, kamor sem ciljaj. A to, da so vse zadele moder krog in niso šle mimo tarče ali padle na tla, mi je dalo upanje, da nadaljujem in se potrudim zadeti sredino. Vadili smo eno uro, potem pa smo imeli še druge aktivnosti. Zadnji dan, v petek, pa smo imeli pravo tekmo. Bilo me je zelo strah, da ne bom dobro streljal. Vsi moji sošolci so bili zelo dobri, zato sem se moral še bolj potruditi. Ko sem prijel lok, sem imel občutek, da se bom osramotil. S prvo puščico sem zadel sredino tarče. Bil sem zelo ponosen nase. Uspeh mi je dal še več motivacije. Potem je bil na vrsti drugi strel. Tudi tokrat je puščica poletela v sredino. Noro! Bil sem že utrujen in roka se mi je tresla. Upal sem samo, da ne bom zgrešil tarče. Strel sicer ni bil tako dober kot prejšnja, a bil sem uspešen. Ko sem šel čakati na klop, da bodo drugi sošolci opravili streljanje, sem bil ponosen, kaj sem uspel doseči.

Rek, da se spleča potruditi in da se vse da, če v to vložiš trud in verjameš, res drži. Pri razglasitvi rezultatov sem bil najboljši v razredu in dobil priznanje, ki mi veliko pomeni.

Tian OCEPEK, 4.r.

PROSTI ČAS V ŠOLI V NARAVI

V

ponedeljek, 18. 3. 2019 smo z mojimi sošolci šli v šolo v naravi, kjer smo pet dni med različnimi dejavnostmi preživljali tudi prosti čas. Prvi dan smo ga imeli zelo malo, saj smo si morali urediti postelje in stvari iz kovčkov zložiti v omare. Urejanje postelj, pospravljanje stvari in urejanje sobe, je bilo vsakodnevno opravilo. Ko smo to naredili, smo imeli še malo časa zase. Jaz sem se takrat umil in se pripravil na zajtrk. Do dejavnosti sem zelo rad risal ali s sošolci igral razne igre. Največ prostega časa smo imeli po kosilu. Takrat je bil čas za nakupe spominčkov in igre na prostem. Igrali smo lahko namizni tenis, košarko, badminton, golf ali si podajali frizbi. Okrog doma je bilo tudi več igral, kjer si lahko plezal, se gugal in počel mnogo drugih stvari. S sošolci smo se zabavali in ne bom hitro pozabil, kar sem doživel.

Tim BUHVALD, 4. r.

ZAKLJUČNI VEČER

P

rišel je četrtek, četrti dan šole v naravi. Polni pričakovanj smo čakali ples. Zbrali smo se v jedilnici, kjer je bilo že vse pripravljeno. Najbolj presenečen sem bil, ko sem zagledal barvno kroglo, ki se je vrtela in oddajala čudovite barve.

V prvem delu večera se je vsaka soba predstavila s programom, na katerega smo se pripravljali tri dni. Mi smo imeli super smešno točko. V skupini nas je bilo pet in vsak je nekaj prispeval. Ko smo vadili, smo zelo uživali in se do solz nasmejali. Punce so se predstavile kot manekenke, v drugi skupini pa so pripravile gledališko točko.

Po programu se je pričelo zares. Komaj smo namreč čakali, da bomo zaplesali. Glasba je bila zelo glasna. Mislim, da je bila tudi po našem okusu. Vsi smo plesali in uživali. Učiteljica nas je fotografirala in tako zabeležila prijeten večer.

Res je, da vse, kar je lepo, hitro mine. Učitelj Tone je zavrtel še zadnjo pesem. Žalostni smo se odpravili umiti in spat. Tisti, ki so pogrešali svoje starše, pa so bili hkrati veseli, saj so vedeli, da je naslednji dan zadnji, ki ga bomo preživeli v Črmošnjicah.

Maks KARNER, 4. r.

Nika COKAN, lik. krožek, 4. r.

Ajda GOLOB, 4. r.

Matic KOTNIK, 4. r.

Aleks KRIVEC, 4. r.

5. RAZRED

TRI SESTRE IN ZLOBNA ČAROVNICA

Matic RAZBORNIK, 5. r.

Za tremi vodami in za tremi gorami je pred davnimi časi stal grad. Tam sta vladala kralj in kraljica, ki sta imela tri hčerke. Starejši sestri sta bili do najmlajše sestre zelo nesramni.

Nekega dne je grad napadla hudobna čarovnica, ki je imela čarobno palico. Požgala je ves grad in okoli njega naredila obzidje iz trnja. Rešile so se samo tri sestre. Tako so hodile in hodile tri dni. Nato so prišle do majhne hišice. Niso vedele, da v njej živi hudobna čarovnica, zamaskirana v starko. Starka jim je naročila, naj gredo v zvonik, ki je bil blizu njih, in tam prenočijo. Prva je šla najstarejša sestra, s seboj je odnesla nekaj hrane. Ko je prišla v zvonik, jo je postalo malo strah. Usedla se je, da bi pojedla svojo malico, a je pred seboj zagledala mucko in kužka. Prosila sta jo za hrano, saj sta znala govoriti. Rekla jima je, da naj se pobereta. Onadva sta ji rekla samo to, da jo bo doletela nesreča. Ko je hotela iti spat, se je v tleh pojavila luknja in padla je vanjo. Čez tri dni je odšla v zvonik srednja sestra. Tam je hotela pojesti svojo hrano, a sta jo muca in kuža zmotila. Prosila sta jo za hrano, bila sta lačna. Rekla jima je, naj se takoj pobereta od tod. Odvrnila sta ji, da jo bo doletela nesreča in sta odšla. Ko je srednja sestra hotela zaspati, se je pojavila v tleh luknja in padla je vanjo. Zadnja je odšla najmlajša sestra. Ko je hotela pojesti svojo malico, sta tudi njo zmotila muca in kuža. Prosila sta jo za malo hrane, ona pa jima jo je z veseljem odstopila. Rekla sta ji, da jo bo doletela sreča. Spala sta z njo.

Zjutraj so skupaj odšli k prijazni gospe, pri kateri so nato živeli. Ker je najmlajša sestra premagala preizkus, je zlobna čarovnica umrla. Živeli so srečno do konca svojih dni.

Taja SKARLOVNIK, 5. r.

Nejc SKORNŠEK, 5. r.

Matej KRAKER, 5. r.

Čarobna palica

NEKOČ, PRED DAVNIMI ČASI JE V VELIKEM GOZDU STALA MAJHNA HIŠKA. V NJEJ SO ŽIVELE TRI SESTRE S SVOJIM OČETOM. BILI SO ZELO REVNI. OČE SE JE VSAK DAN ODPRAVLJAL NA DELO V MESTO, HČERKE PA SO DOMA OPRAVLJALE HIŠNA OPRAVILA.

NEKEGA DNE SE JE OČE ODPRAVIL V MESTO ZA TRI MESECE, SESTRE PA SO OSTALE DOMA. NAJPREJ SO SE ODPRAVILE ŠIVAT. NAJSTAREJŠA IN SREDNJA SESTRA STA ODLIČNO ŠIVALI, NAJMLAJŠI PA ŠIVANJE NI ŠLO DOBRO OD ROK IN SE JE VES ČAS MOTILA. STAREJŠI STA SE JI ZAČELI POSMEHOVATI, NAJMLAJŠA PA JE SAMO SKLONILA GLAVO. NATO SO SE ODPRAVILE PAST OVCE. STAREJŠIMA JE VEDNO USPELO PREGNATI OVCE, NAJMLAJŠI PA TO NI ŠLO DOBRO. SESTRI STA SE JI SPET ZAČELI POSMEHOVATI. NAJMLAJŠA PA JE SAMO SKLONILA GLAVO. POTEM SO SE ODPRAVILE SEKAT DRVA. TO JE PO NAVADI DELAL OČE. STAREJŠIMA JE TO ŠLO ZELO DOBRO. NAJMLAJŠI PA SPLOH NI ŠLO. SPET STA SE JI ZAČELI POSMEHOVATI, A TOKRAT JE NAJMLAJŠA POSTALA TAKO ŽALOSTNA, DA JE ZBEŽALA V GOZD.

HODILA JE IN HODILA, KO JI JE KAR NAENKRAT NEKAJ ZAČELO GOVORITI. OBRNILA SE JE IN ZA NJO JE STALA UREJENA GOSPA. UBOŽICI NI PREOSTALO NIČ DRUGEGA, KOT DA GRE H GOSPE IN JI POVE SVOJO ZGODBO. GOSPA JE BILA PRIJAZNA IN JO JE VZELA K SEBI. ŽIVELA JE V ZLATI HIŠI. NEKAJ ČASA JE ŽIVELA PRI NJEJ IN UGOTOVILA JE, DA JE GOSPA V RESNICI HUDOBNA ČAROVNICA, KER JE VES ČAS ČARALA S ČAROBNO PALICO. HOTELA JI JE POBEGNITI, VENDAR JO JE ČAROVNICA ZAKLENILA NA PODSTREŠJE.

MEDTEM JE NJENIMA SESTRAMA POSTALO ŽAL IN STA JO ŠLI ISKAT. ISKALI STA JO TRI DNI IN PRIŠLI DO ZELO LEPE HIŠE. POGLEDALI STA NA PODSTREŠJE IN SKOZI OKNO VIDELI SESTRO. ŠLI STA V HIŠO IN JO REŠILI. VSE SKUPAJ SO BILE NEPREMAGLJIVE IN SO ČAROVNICO PREMAGALE. VZELE SO NJENO ČAROBNO PALICO IN JO SPREMENILE V MIŠ.

RAVNO TAKRAT SE JE VRNIL OČE. SESTRE SO MU POVEDALE ZGODBO. NATO SO SE VSELILI V HIŠO, V KATERI JE ŽIVELA ČAROVNICA IN ŽIVELI SREČNO DO KONCA SVOJIH DNI.

Aljaž FRAJDL, 5. r.

Kaja RAZGORŠEK, 5. r.

INVALIDI

Kaj hitro se zgodi,
da invalid postaneš ti.

Zato se nič ne norčuj
in lepo z njimi sodeluj.

Biti invalid ni lahko,
ker mobilni nisi tako.

Če pa se že zgodi,
da invalid postaneš ti,
sprijazni se čim prej,
saj življenje gre naprej.

Tudi invalidi so kot mi,
zato spoštujmo jih vsi.

Žan KAŠNIK, 5. r.

Tjaš SGERM, 5. r.

INVALIDI NA VOZIČKU

Le kako se je zgodilo,
da na voziček ga je priklenilo.

Z avtom imel je on nesrečo,
da ostal je živ, je imel veliko srečo.

Zdravnik je rekel, ker fant je mlad,
čeprav na vozičku, bo še vedno imel vse rad.

Okrevanje bilo je dolgotrajno,
a čez nekaj časa fantu dogaja se vse sijajno.

Ker pokazal je vsem ljudem,
da tudi zanj ni tako velik ta problem.

Na vozičku dober športnik je
in s prijatelji rad zabava se.

Jan REPNIK, 5. r.

Z INVALIDOM NA DOPUST

Moja prijateljica je Jana,
nič kaj drugačna ni, kot sem sama,
vedno je nasmejana in razigrana.

Huda žalost ji je na pot stopila
in za vedno jo je na voziček priklenila.
A v njenem srcu je dobrota,
na njenem licu pa nasmeh.

Z njeno dobro voljo in humorjem,
tudi letos odrineva na morje.
Na morje odrineva za teden dni,
da pozabiva na skrbi.

Toplo sonce, toplo morje,
nič naju ustaviti ne more.
Visoke palme, peščena obala,
taka plaža je ta prava.
Tam sladoled že čaka,
v morju pa školjke vabijo naju.

Zato prijatelji moji,
sprejmimo invalide medse,
saj imajo veliko srce.

Kaja RAZGORŠEK, 5. r.

NEURJE

Sara VETRIH, 5. r.

Neurje, neurje prihaja v vas,
strehe, drevesa odnaša od nas.
Kam bi se skrili,
kam bi zbežali,
da bi na varnem ostali?

Veter že piha,
podira drevesa,
strele bobnijo,
kaplje drvijjo.
Hitro, prav hitro naj mine ta čas,
sonce posije in pride med nas.

Nik VIDRIH, 5. r.

Sonce zdaj sladko sije nad nami,
neurje, neurje zdaj je za nami.
Otroci igramo se zopet lepo,
upajmo, da neurja več v vasi ne bo.

Gašper ROTOVNIK, 5. r.

VIHAR

(domišljjski spis)

N

kega dne je bil zelo velik in močen vihar, postal je tornado, ki je dvigovalo strehe in prevračal avtomobile.

Bil sem pri babici, tam je bilo zelo toplo in prijetno. Gledal sem poročila, kako je dvigovalo strehe, trgalo žlebove, prevračalo avtomobile ... Naši hiši se ni zgodilo nič, sosedom pa je dvignilo streho. Po koncu poročil sem se učil slovenščino, moja sestra Gaja pa je gledala televizijo. Naslednji dan je bil zjutraj še vedno veter. Ko sem šel v šolo, me je skoraj odpihnilo. Zvečer sem gledal poročila in pokazalo je, da je šoli dvignilo streho. Vsi moji sošolci so bili veseli, da ne bo pouka, razen deklic, ki rade hodijo v šolo. Bilo me je zelo strah, upal sem, da se ne bo kaj zgodilo še meni. Šel sem v posteljo in dolgo nisem mogel zaspati. Zbudil me je močan udarec na naši strehi. Zagledal sem drevo, ki je ležalo na mojem strešnem oknu. Zelo sem se prestrašil in odhitel k staršem. Poklicali smo gasilce. Moj oče je takoj začel popravljati streho, žal pa mu je spodrsnilo in je padel z velike višine. Tekla mu je kri in negibno je ležal na tleh. Zelo se je poškodoval. Poklicali smo rešilce, vendar niso mogli priti do nas, ker je bila cesta polna podrtih dreves. Bil sem ves iz sebe, saj nisem vedel, kako bi mu pomagal.

Ves poten sem se zbudil in ugotovil, da sem samo sanjal. Srečen sem bil, da se to ni zgodilo v resnici.

Taja SKARLOVNIK, 5. r.

Zala ZALOŽNIK, 5. r.

Nik VIDRIH, 5. r.

6. RAZRED

Jaka OCEPEK, 6. r.

Aleks JESENIČNIK, 6. r.

Ilija JOVANOVIĆ, 6. r.

KDAJ SMEH SE VRNE

Pod posteljo se skriva,
čaka, da zaspiš,
saj ne da ti se je bojiš,
a ona strah vate vliva.

Včasih te tako prestraši,
da še strah kriči,
po duši moji se podi
kot majhni psički naši.

Aljaž BLAŽIČ, 6. r.

Lana GNAMUŠ, 6. r.

Srce mi moje res razbija
močno prestrašila me je,
želim samo, da od mene gre.

Moj smeh se znova vrne,
ko pošast izgine,
naj trenutek tišine
nikoli ne mine.

Špela KONEČNIK, 6. r.

PRIJATELJSTVO

Občutek, ki nikoli ne zbledi,
občutek, ki ti da ogromno moči,
iskrenosti, sijočo svetlobo,
ki se nikoli ne zmrači.

Je kot jasno jutro,
tudi kot temna noč,
samo ena topla beseda,

Zaupati komu v tem času težko je,
še težje je v tem času,
če zaupati ne moreš se.

En sam objem, stisk tople roke,
iskren nasmeh, srečen si,
če ga imaš
za ta kratek naš življenjski čas

Nikoli ne pozabi! Prijatelj je tisti,
ki razume te še v tako hudi stiski.

Teja KRAKER, 6. r.

Eva PARADIŽ, 6. r.

Lana KOTNIK, 6. r.

PRAVI PRIJATELJ

Špela KONEČNIK, 6. r.

Jaka OCEPEK, 6. r.

Nastja Proje, 6. r.

Jaz imam prijatelja,
ki me ne rani,
ampak me brani.
Skupaj sva kot pisatelj.

Z njim bi šla v širni raj.
Mogoče februarja,
ker tam bi srečala govorečega
zmaja.

Ne vem, mogoče tudi maja.

Včasih se zgodi,
da, te nihče noče razumeti,
takrat s prijateljem pravim
mora ti uspeti.

Ko ti on ob strani stoji,
vsak dan najlepši se ti zdi,
zato so vse težave,
kot, da jih ni.

Prijatelj pač tak mora biti,
da me v svoj objem zna skriti.
Ko najdeš takega, ga pazi
in nikoli ne pozabi.

Lana GNAMUŠ, 6. r.

Teja KRAKER, 6. r.

Nace VERBNJAK, 6. r.

Nika SMOLINGER, 6. r.

7. RAZRED

LJUBEZEN NI BOLEZEN

Ljubezen ni bolezen, le počutiš se lahko tako. Če pogledaš očeta in mamo, te ljubezni ni več, je pa vseeno ena druga.

Ljubezen so opevali pesniki, o njej so pisali pisatelji, o njej so mi pripovedovali starši in stari starši ... Poznamo več vrst ljubezni. Nekatere spoznaš hitro, druge v starejših letih. Ljubezen enostavno pride, ko pride. Dajmo času čas, saj ljubezni se ne kupi, ne izprosi, ne izsili. Ljubezen zna biti kruta, zna biti lepa.

Ampak ko pogledaš okoli sebe, se vedno več parov loči. Se ljudje čez čas res tako spremenijo? Kakšna je to ljubezen? Če mene vprašate, je to navidezna ljubezen. Zadnjič sem bral spis, kjer je ena deklica napisala, da ji je babica rakla, da ima srečo, ker ima vnuke ter hčere in sina, saj jo to spominja na moža in njuno ljubezen, ki je zmerom močnejša, čeprav je mož že daleč stran.

Jaz imam še oba dedka in obe babici. Ampak med njima je velika razlika. Pri eni babici in dedku se ta ljubezen čuti, pri drugih dveh pa manj.

No, jaz sem še mlad, a imel sem že kar nekaj ljubezni. Ampak ne še tiste prave, ko bi bila do konca življenja skupaj. Vendar na začetku moje prve ljubezni sem čutil tako, kot bi bila edina na svetu, ker je tako lepa, tako pametna ... Vedno ko sem jo zagledal, so se ji zasvetile oči. Takrat sem otrpnil in vročina mi je narasla do 40°C. No, vsaj počutil sem se tako. Spomnim se, ko sem jo hotel vprašati, če bi šla z mano v kino. Zbral sem pogum in pristopil. A ko me je pogledala s tistim pogledom, sem takoj otrpnil. Samo gledal sem jo in si v glavi govoril: »Daj!! Vprašaj jo!!! Vprašaj jo že!« A moj jezik se ni mogel premakniti niti za milimeter. No, to je tisti občutek ljubezni-bolezni. Takoj ko sem jo zagledal, sem otrpnil - zbolel.

Čez čas je ljubezen minila, ampak ni nič narobe, saj se bom še zaljubil. Moja mama in ata sta se ločila. Menda se nista več ljubila. A na srečo sta se oba spet zaljubila. Ampak ne med sabo. Mama se je zaljubila v drugega, ata pa v drugo.

Ah, ja, ta ljubezen te lahko res izmuči, če preveč razmišljaš o njej. Še vedno smo ostali pri vprašanju, ali je ljubezen bolezen. Še vedno mislim, da ni, ampak se ob ljubezni samo sprva tako počutiš. Drugače pa je ljubezen en velik dar!

Blaž OŠLAK, 7. r.

Tjaša RAPUC, 7. r.

Mateja AŽNIK, 7. r.

Nika MARČIČ, 7. r.

MOJA PRVA LJUBEZEN

Moja prva ljubezen me je doletela v kar zgodnjih letih. Od četrtega razreda sem že zaljubljen v punco iz mojega razreda.

Na začetku moje zaljubljenosti me še niso obdajali tako čudni občutki, kot me prevevajo zdaj. Punco sem kar prijel za roko. Doma sem se staršem pohvalil, da imam punco in ni me bilo sram. Z leti pa me je bilo vedno bolj sram. Sedaj, v sedmem razredu me preganjajo čudni občutki, kot so: zardevanje, potenje, v njeni bližini začnem blebetati čudne stvari ...

Nekaj pa me zelo moti – starši me sprašujejo, če sem že našel svojo ljubezen, katera je moja ljubica.

Doma imam za dober zgled starša, ki sta zaljubljena, se imata rada in se včasih tudi skregata. Vse to sodi k ljubezni. V šoli večkrat prisedem k puncici in se pogovarjam z njo. Velikokrat je že bila pri meni doma in počela sva različne stvari. Velikokrat sva gledala film, se učila, saj je zelo pametna punca. Starši se pogosto šalijo, kako je s punco. Jaz vedno odvrnem, da nimam punce. Ob vsaki posebni priložnosti sem ji poslal pismo in v njega napisal lep verz o ljubezni. V šoli se mi vedno zahvali za pismo. Tudi ona mi ga kdaj pošlje. Kadar se bliža moj rojstni dan, jo vedno povabim. Odrasli moje ljubezni ne razumejo. Če bi bilo po njihovo, bi se moral poljubljati, objemati, držati za roke, a te stvari bodo prišle šele z leti, ko bomo že vsi odrasli in služili denar.

Ko bom starejši, sem se že odločil, da bom punco odpeljal na Tromostovje in bova na mostu skupaj zaklenila ključavnico v obliki srčka in ključ odvrгла v Ljubljano. Moja ljubezen bo trajala vse življenje, saj najine ključavnice ne bo mogel nihče odkleniti in tako končati najine ljubezni.

Jan KUŠEJ, 7. r.

LJUBEZEN

Ljubezen je lepo čustvo,
včasih boli, včasih teži,
ampak še vedno ti
v življenju nič
slabega ne naredi.

Ljubezen pomeni to,
da se zalubiš in ti je
v življenju lepo.

Lahko te tudi prizadene
in ti celó življenje
vzame.

Ampak po navadi te
ne prizadene
in prekrasno življenje,
polno ljubezni,
tebi ostane.

Ožbej RAZGORŠEK, 7. r.

SVET LJUBEZNI

Kakšen sploh bil bi naš svet,
če ne bi poznal ljubezni cvet?
Ta cvet najlepše zadiši,
ko mlad otrok se zaljubi.
Čas najlepših mladih let –
Prevzel me čar lepih je deklet.
Zaradi njih lepo mi je živeti',
skupaj z njimi šel bi v svet.

Odraščam v fanta mladega,
dekleta ljubim, kar se da.
Brez njih prazen bil bi svet,
kako imaš ti lep pogled.

Luka KARNER, 7. r.

LJUBEZEN JE ...

Zame je ljubezen čustvo, ki žene svet, je nekaj lepega in vendar lahko človek zaradi nje tudi trpi.

Kako odrasli razumejo ljubezen?

Ne vem za odrasle na splošno, vem pa za moja starša, ki imata glede najstniške ljubezni precej različna mnenja. Moj oče ves čas govori in me izziva, da sem v nekoga zaljubljen. Prav tako je vesel, da je moja sestra že zaljubljena. Mama pa je nekaj čisto drugega, ona govori moji sestri, da je še premlada za ljubezen in naj se raje posveti šoli.

Kako pa se ljudje obnašamo, ko smo zaljubljeni?

Kadar smo ob osebi, ki jo ljubimo, se obnašamo čudno in smo včasih prave nerode in bedaki. Prav zato je ljubezen težko skriti in se le-ta vidi tudi v očeh. To opažam celo pri svoji sestri. Velikokrat mi želi skriti, da je v nekoga zaljubljena, a ji to nikoli ne uspe. Ko je moja sestra ob svoji ljubezni, začne jeceljati, se potiti in močno zardevati. Če se pojavijo vsi trije simptomi naenkrat, že vem, kam pes taco moli.

Ali sem že bil zaljubljen?

Osebno še nisem bil zaljubljen, bila mi je katera všeč, a do prave ljubezni ni prišlo. Okrog sebe pa imam veliko zgledov ljubezni. Kot sem opisal v prejšnjem odstavku, je zaljubljena moja sestra, lep zgled ljubezni pa sta tudi moja starša. Onadva sta zaljubljena že veliko let in njuna ljubezen še ne plahni.

Ali lahko ljubezen premaga in prebrodi težave?

Ljubezen ne pomeni, da se nikdar ne spreš, ampak pomeni predvsem to, da se znaš pobotati. Prava ljubezen lahko prebrodi vse težave in je večna. Tudi moja starša se kdaj pa kdaj spreta, a se kmalu spet pobotata.

To je moje razmišljanje o ljubezni in upam, da bom tudi jaz enkrat doživel tisto pravo večno ljubezen.

Nace HRANJEC, 7. r.

ŽIVLJENJE

Kakšno je življenje,
le povej mi svoje mnenje.
Moje je takšno,
mogoče drugačno.

Veselje in sreča me spremljata vsak
dan,
včasih pa žalost prikuka na plan.
Veselje podari mi smeh,
žalost pa solzo v očeh.

Nikoli ni najboljše,
nikoli ni najslabše,
če tako živiš,
si pravljico vsak dan priboriš.

Tinkara MEDVED, 7. r.

Laura ZORMAN, 7. r.

LJUBEZEN, LJUBEZEN ...

Ljubezen je lepo čustvo, ampak ni kot bolezen. Ljubezen ji je kdaj malo podobna, ampak to še vedno ni bolezen, čeprav včasih povzroča trpljenje.

To trpljenje sem doživela tudi sama. Bila sem zaljubljena v nekega fanta. Vsakič ko me je pogledal, sem zardela in vedno ko se je začel pogovarjati z mano, nisem vedela, kaj naj rečem. To je za mene trpljenje, ko te tvoja ljubezen pogleda ali pa te kaj vpraša, ti pa otrpneš in ne veš, kaj bi rekel ali kam bi se obrnil.

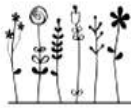
Ljubezen pa je tudi lepa stvar oziroma čustvo. Ko spoznaš pravo ljubezen, imaš metuljčke v trebuhu in v očeh iskrice. Ko si zaljubljen, zardiš, se čudno vedeš, včasih si tudi nesramen do drugih. Seveda pa zato ne moreš iti v bolnišnico ali pa obiskati zdravnika. Prav zato ljubezen zame ni kot bolezen.

Vsak je lahko zaljubljen, ima fanta ali punco. Res je, ljubezen lahko vsakemu povzroči tudi trpljenje, ampak še vedno to ni bolezen.

Nisem še imela fanta, tudi starejšega brata ali sestre nimam, da bi zaljubljenost videla pri njih. Imam pa bratranca, ki je že zaljubljen. Tega noče priznati, ampak je zelo očitno, saj vedno, ko mu zapiska telefon, postane ves rdeč v obraz, kot bi postal jagoda. Enkrat pa je telefon pustil na mizi. Ker sem vedela njegovo geslo, sem malo pogledala v sporočila, saj sem bila zelo radovedna. V sporočilih sem našla ime neke punce, ki pa se ga zdaj ne spomnim. V sporočilu je bilo vprašanje, če bi šla punca z njim na kosilo. Odgovorila mu je z 'da' in dodala še uro, kdaj se dobita. Naprej pa nisem utegnila prebrati, ker je prišel bratranec in mi vzel telefon iz rok. Vprašal me je, kaj sem gledala na njegovem telefonu. Odgovorila sem mu, da sem izvedela za njegovo ljubezen. Seveda je spet postal rdeč kakor jagoda. Na koncu sva pozabila na vse skupaj in sem ga vprašala, ali je ljubezen za nje-ga bolezen. Odgovoril mi je z odločnim 'ne'.

Vsi, ki sem jih vprašala, ali je ljubezen zanje bolezen, so povečini odgovorili z 'ne', na koncu pa dodali, da lahko povzroča trpljenje. Zaenkrat tudi jaz mislim, da ljubezen ni bo-lezen, ampak kdo ve, lahko da se bo moje mnenje v prihodnosti spremenilo.

Nika MARČIČ, 7. r.

Ljubezen? Kaj je to? Beseda, čustvo, pojem, bolezen? Meni se zdi, da je ljubezen nekakšna lepa bolezen, brez katere ne moremo živeti. Biti ljubljjen je lepo, ampak ljubiti nekoga je še lepše.

Ljubezen vidim povsod okoli sebe. Med prijatelji, starši, celo med tujci. V očeh imajo tisti sijaj, ki prepeva o ljubezni. Imajo tudi zamišljen in sijoč obraz, kadar razmišljajo o njej ali o njem. Zelo jim je lepo.

Mnenje o ljubezni se spreminja od otroštva do mladostništva. Pri meni gre nekako tako. Ko sem bila dojenček, sploh nisem vedela, kaj sploh to je. V takšni starosti zagotovo nihče ne ve, kaj je ljubezen. Pri osmih letih se mi je ljubezen zdela nagnusna. Ko sta se poljubljali dve osebi, sem si zatiskala oči in želela, da tega nikoli ne bi videla. Ko sta se zaljubila moja sošolca ali prijatelja, smo se vsi norčevali in peli otročje pesmi. Ena izmed njih gre tako: »Neva in Gregor, to je lepi par, jutri bo poroka, Gregor se pa joka«. Nekateri so si bili mogoče zares všeč, ampak niso hoteli priznati zaradi sramu in norčevanja. Dobrim prijateljem smo se samo smejali, ker smo mislili, da sta nekaj več kot le prijatelja. Takšno mnenje me je spremljalo do petega, mogoče celo do šestega razreda.

Potem pa se je močno spremenilo. Nekega čisto normalnega dne sem zagledala najlepšega fanta na celem svetu. Nisem mogla verjeti svojim očem, saj sem tega fanta že prej poznala in sva bila do tega trenutka samo prijatelja. Prišel je do mene in me pozdravil. Malo sem otrpnila in ga potem v trenutku pozdravila nazaj. Začela sva se pogovarjati. Moje srce je bilo hitreje kot kadarkoli prej. Obšel me je prijeten občutek topline, ki je prišel kot strela z jasnega. Bil je prelep. Njegove oči so bile lepe. Videla sem tudi lesk med zobmi, ki je bil čudovit. Njegovi lasje so bili lesketajoči, mogoče zaradi sonca. Med pogovorom sem nekajkrat povedala tudi kakšno neumnost, ampak čisto nenaumno. Nekajkrat sem tudi malo zardela.

Če me slučajno kdo vpraša, če imam simpatijo, na hitro rečem 'ne'. Nikomur ne povem o njem, saj me je sram in tudi strah, da bi mu kdo to povedal. Takrat sem si želela, da bi se ustavil čas in tako bi lahko bila skupaj za vedno. Če bi obstajal Kupid, bi si želela, da naju ustrelji s svojo puščico. Tako bi bila najina ljubezen neskončna in za naju ne bi bilo meja. Ko zaspim, zaspim z mislijo nanj. Včasih sem malo zmedena in ne vem, kaj moram sploh narediti. Ne vem, če on čuti enako glede mene, ampak vem le-to, da ne bom obupala nad njim, tudi če se bo odločil za drugo. Srečna bom takrat, ko bo srečen on, saj je njegova sreča tudi moja.

Tinkara MEDVED, 7. r.

BREZ TEBE SE DA ŽIVETI!

Na kaj pomislim, ko slišim ali preberem besedo alkohol?

V prvi vrsti na mojo sosedo. Majhno punco, staro kakšnih sedem let, ki je skoraj vsak dan sedela na stopnišču našega bloka, ko sem prišla iz šole domov. Dolgo nisem razumela, zakaj je sedela na stopnišču, sama, z nikomer se ni pogovarjala, gledala je v prazno ... Potem pa mi je nekega popoldneva sama razložila, čeprav sem ji v očeh videla, da ji ni lahko, zakaj sedi pred blokom. Rekla je, da ni rada doma, ko njen oče po službi pride domov pijan. Rekla je, da jo oče takrat vedno zmerja, da jo je strah, da ji ne bi kaj naredil. Predvsem pa mi je bilo težko, ko sem videla kako nabira solze, ko je povedala, da njena mama takrat ostaja doma. Sama s pijanim očetom.

Niti pomisliti nisem upala na to, kaj se dogaja za tistimi štirimi stenami. Želela sem ji pomagati, ampak kako ... Kaj lahko pri tem storim jaz? Ponudila sem ji svoje prijateljstvo, bila sem njena zapupnica, mogoče njen izhod v sili, da tega ni premagovala sama. Ponudila sem ji, da lahko čas prebijeva skupaj, če bo hotela. In sva ga res ...

To je trajalo nekaj časa, potem mi je povedala, da so njihov dom obiskali neki ljudje in da je oče odšel na zdravljenje. Z mamom sta ostali sami, takrat so bili tudi redki dnevi, da je prišla sedet na stopnišče pred naš blok. Preteklo je kar nekaj časa, ko sva se spet videli. Srečala sem jih na sprehodu po mestu. Vse tri. Bila je srečna, nasmejana, nisem je še videla takšne. Ko je videla, da prihajam, je pritekla do mene, me objela, mi rekla, da zdaj je v redu, da se ima lepo in da se je oče popravil.

Nikoli nisem razumela tega, kako lahko ena tekočina, ki lahko izgleda kot obarvana voda, tako spremeni človeka. Ko to vidiš na lastne oči, ti da misliti. Pa se vprašam, zakaj ljudje sploh gredo tako daleč, da se brez vsake omejitve opijajo, včasih tudi do onemoglosti. Skušam razumeti, pa ne morem. Alkohol je pri nas prisoten, ko smo veseli, na zabavah, prisoten je, ko smo žalostni – večkrat kdo reče: »Utapljam svojo žalost v alkoholu.«

No ja, mislim, da tega ne bi bilo treba. Obstajajo drugi načini, kako premagati žalost. Ampak, kot je razvidno iz naše statistike, veliko ljudi posega po alkoholu. Ko greva z mamom v trgovino, greva tudi mimo police z alkoholnimi pijačami. Kako pa ne, saj je postavljena zraven sladkarij in sadja! Pa pogledam cene. Kar ne morem verjeti! Liter vina je cenejši od cele glave cvetače! Pa primerjam cene in vedno bolj sem presenečena nad vsem. Ker moja mama večinoma kuha nepredelano hrano, svežo, vsak dan sproti, je cena našega kosila primerljiva s ceno sedmih litrov vina. Pomeni, da je ceneje kupiti alkohol kot zdravo hrano. Pa tako oglašujejo in nas razne reklame ozaveščajo o zdravem prehranjevanju. Kako pa naj si jo privoščimo? Alkohol pa si očitno lahko privoščijo vsi. Če bi bilo po moje, bi morale biti cene alkohola visoke, precej višje kot so sedaj.

Ko vidim ali preberem besedo alkohol, pomislim tudi na družine, ki so izgubile svoje otroke, matere, očete ali svojce zaradi prometne nesreče, v kateri je bil povzročitelj pijan. Ne morem mimo primera lani, ko je v Mariboru pijani voznik na prehodu za pešce povozil sedemindvajsetletno nosečo dekle. Povožil jo je do smrti, v njej pa je rastle novo življenje, bitjece, nič krivo ... Vzel ji je tisto, kar je najbolj sveto – njeno življenje. Bilo ji je vzeto, ni si sama tega izbrala, niti želela. Ne predstavljam si žalosti staršev, njihove jeze, njihovih občutkov ... Mora biti grozno ...

Nikoli nočem občutiti tega, nikoli! Zakaj sploh kdo sede za volan pijan, če ve, kakšne so lahko posledice? Zakaj so ljudje tako narejeni, da nikoli ne pomislijo na druge, ampak v prvi vrsti vidijo samo sebe in svoj egoizem? Kaj pa kazen? Nobena kazen ne more obuditi mrtvega človeka, nobena. Kako lahko kaznuješ takšnega človeka, ki se v prvi vrsti sploh mogoče ne zaveda, kaj je storil? Ni kazni, ki bi premagala bolečino staršev in svojcev, tega se ne da izbrisati kar tako. Najbolj me jezi to, ker mislim, da so pri nas za take ljudi kazni premile. Mislim pa, da če si se sam odločil in pijan sedel za volan in nekomu vzal življenje, moraš del svojega življenja to nositi tudi s sabo. Bodi potem odgovoren za svoje dejanje, ne pa da se plača kazen, opravi zdravljenje in mogoče par let zapora in to je to. Ne, jaz mislim, da bi morala biti kazen bolj moralna in poučna, sploh za tiste prestopnike, ki sedejo za volan pijani večkrat, ne samo enkrat.

Vprašam mamom, zakaj nikoli ne pije alkohola, zakaj tudi takrat ne, ko je nesrečna ali pa ko ima rojstni dan, pa tudi v kakšni družbi ne. Povedala mi je, da je bil njen dedek alkoholik in da ko enkrat vidiš, kaj delajo starši z otroki, ko so pijani, nikoli nočeš, da bi tvoji otroci občutili to na svoji lastni koži. Rekla je, da bom to razumela, ko bom starejša. Srečna sem lahko, da imam takšne starše. Česar pa, na žalost, ne more reči vsak.

Upam, da bo naša politika naredila kaj glede tega. Zato pa jih moramo na to opominjati in opozarjati. Kolikor se da. Le tako se bo slišal in upošteval naš glas. Skupaj zmoremo!

Aša SLEMNIK, 7. r.

NEPOTREBNO ZLO

Vsako pitje alkohola je tvegano in lahko pripelje do škodljivih posledic. Več alkohola kot ljudje popijejo, več tvegajo. Alkohol je kot sladkor, je skriti ubijalec ljudi. Razlika med sladkorjem in alkoholom je v tem, da s sladkorjem človek škoduje samo sebi, s prekomernim pitjem alkohola pa škoduje tudi drugim ljudem.

Hvala bogu, živim v družini, kjer ne vlada alkohol in se veselimo in preživljamo prosti čas brez alkohola. Moji starši namreč ne pijejo alkohola. Sprva sem mislila, da ni to nič posebnega, sedaj pa vem, da imam ZELO VELIKO srečo, ker imam starša, ki ne marata alkohola. Redno se ukvarjamo s športom, da odstranimo vso negativno energijo. Poznam družine, kjer je alkohol vladar, zaradi česar se pri njih dogajajo meni nerazumljive stvari - od prepиров, preteпов in psihičnega nasilja. Človek v opitem stanju smeši samega sebe in ponižuje druge ljudi.

Alkohol je kot droga. Zelo tanka je meja med pitjem alkohola, pri katerem človek nadzira alkohol, in pitjem alkohola, ko alkohol nadzira človeka. Pri prvem mislim na zmerno pitje alkohola, drugo pa je prekomerno pitje alkohola. Prebrala sem, da z vsakim omamljanjem človeku odmre del malih možganov. Ne razumem, zakaj bi človek hotel uničevati svoje možgane? Verjetno je to začaran krog, saj z vsakim odmiranjem možganov človek razmišlja slabše in manj razsodno, zato ljudje v alkoholu vidijo nekaj dobrega. Ljudje po navadi sovražijo človeka, ki prekomerno pije alkohol, namesto da bi sovražili alkohol, ki ga pije, njemu pa pomagali.

Ljudje, ki so odvisni od alkohola in škodujejo svoji okolici, bi morali oditi na zdravljenje. Danes mora človek privoliti, da bo šel na zdravljenje, razen v skrajnih primerih, ko že povzroči prometno nesrečo ali koga poškoduje. Obstajati bi moral zakon, ki bi zahteval zdravljenje vseh odvisnikov od alkohola.

Mislim, da naj bi veljalo: »Če ne moreš nadzirati alkohola, ga pač ne pij.«

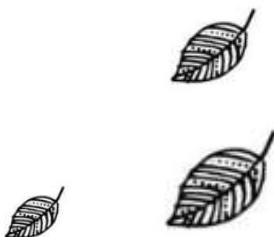
Alkohola še nisem poskusila in tudi nimam najmanjše potrebe po tem. Za pitje je najbolj zdrava voda, ki nam jo je dala mati narava in uživajmo v njej, dokler jo še imamo.

Tinkara MEDVED, 7. r.

LETNI ČASI

Prišel je zimski čas,
čas pričakovanj in obdarovanj.
Do božiča dneve štejemo
in ob vroči čokoladi se grejemo.

Zvončki in trobentice že izpod snega kukajo,
čbelice pa že sem ter tja smukajo.
Zjutraj od vlečem še z mano odejo puhasto,
vidim zvončke in trobentice pa marjetice in vijolice.
Brž se oblečem, nadenem škornje, stečem ven in – BUM!
Prispela je pomlad in z njo vreme muhasto.

Poletje moj je čas,
saj šola ne briga nas.
Le morje mi diši
in spanje do onemoglosti.

Pa je jesen prišla,
poletnih spominov vsa.
Medved pa se spat odpravlja,
zraven brunda si veselo,
saj kmalu bo vse belo.
V mislih pa imam
že spet novi šolski dan.

Alja URŠNIK, 7. r.

Nace HRANJEC, 7. r.

Zoja GNAMUŠ, 7. r.

Alja URŠNIK, 7. r.

Nika MARČIČ, 7. r.

NAPISATI PRAVO IN PRVO PESEM

Najti sem hotela prave besede,
ki so zame vsevede,
malo bi opisala rože
in dala nekoga iz kože.

Pa sem se spomnila na besede,
ki so zame vsevede,
ena izmed njih je mama,
ki pa je na žalost vedno sama.

Ena izmed njih je tudi družina,
ki se rima na širina.
Tako pa se moja prava
in prva pesem konča.

Nika MARČIČ, 7. r.

PRAVA PESEM

Prava pesem je tista, ki ima navdih.
Prava pesem je tista, ki jo pišeš dolgo.
Prava pesem je kot čokoladna mavrica,
ki jo pišeš noč in dan.

Prava pesem je tista,
v kateri iščeš in
najdeš svoj navdih.

Laura ZORMAN, 7. r.

»TAPRAVI« SI TI JUNAK!

»Tapravi« si ti junak,
ko družino imaš, v kateri je stanje fino.

Lepo je imeti prislužen denar,
saj z njim si pravi gospodar.

Potem pa še pika na i,
prijateljev veliko imaš.

Po tem si ti lahko pravi junak.

Lepo pa je tudi, če si človek takšen,
ki srce ima.

Če je kdo na tleh, mu roko podaš.

In da si človek, ki drugim daje,
ne pa da hodi po časopisih zaradi kraje.

Anika SEŠEL, 7. r.

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj je redek kot sneg poleti,
vreden več kot vse stvari na svetu,
kdor pravega prijatelja nima,
ne ve, kaj je prijateljstvo.

Če nesreča se ti zgodi,
je pravi prijatelj tisti,
ki ti ob strani stoji
in pomaga, ko težke so poti.

In pravi prijatelj je vedno tisti,
ki te pobere, ko si na tleh,
ko si žalosten, se jočeš,
te bo vodil po pravi poti.

Nace HRANJEC, 7. r.

Učenke likovnega snovanja, 7. r.

KRALJ MATJAŽ

Tam pod Peco sladko spiš,
se sploh kdaj nam prebudiš?
Sploh ni važen letni čas,
če je vroče ali mraz.

Včasih si nas pred Turki varoval,
pogumen mož si bil in boš ostal.

Zoja GNAMUŠ, 7. r.

Z Lenčico v gradu sta živela,
uživala, bila vesela,
a potlej gora te je vzela,
varuje te, si tam brez dela.

In vendar kako bomo v težavah,
pomagal, branil boš nas vse,
premagal tuje boš napade
od Drave tja do Donave.

Anika SEŠEL, 7. r.

Ti v čast postavljamo gradove
kot znake tvoje veličine.
Le kdaj pride spet v deželo
sladkoba tvoje vladavine?

Nace HRANJEC, 7. r.

8. RAZRED

LJUBEZEN

Razmišljati o ljubezni ni enostavno, pa kljub temu je prelepo. Prelepo je, kadar razmišljaš, med tem, pa imaš toliko idej o tem, kako pride pote princ na belem konju in kako si ti Julija, on pa Romeo. Ampak ljubezen ni vedno rožnata, ker vsi zelo dobro vemo, da je ljubezen bolezen.

Ljubezen je kot 'droga', omami te, srce pa ti bije hitreje kot kadarkoli prej. Tudi vid ti oslabi, ampak na tak način, da drugih fantov sploh ne opaziš, njega pa vidiš tudi takrat, ko ga ni. Tvoja najboljša prijateljica takrat postane: psiholog, odvetnik, vohun, poročevalec ... Vsi te imajo že vrh glave, ker si zmeden in ne govoriš o ničemer drugem kot o njem. Vendar te po drugi strani razumejo, ker ljubezen občutimo vsi, oziroma bi jo vsaj morali.

Življenje ni pravljica, ljubezen pa je velik del življenja. Brez ljubezni smo osamljeni ter žalostni. Človek ni bil ustvarjen zato, da bi bil sam, temveč zato, da ljubi in je ljubljen. Ni tako hudo, če se počutimo osamljeni takrat, ko smo zares sami, hudo je takrat, ko se počutimo osamljeni med tisoč ljudmi. Vendar včasih moramo prestati težje situacije, zato da v lepih bolj uživamo. Svet brez ljubezni sploh ne bi obstajal, ker je ravno ljubezen ena izmed tistih gonilnih sil, ki nas ohranjajo pri življenju.

Ljubezen je vsepovsod okoli nas, le videti jo moramo. Kdor z malim ni zadovoljen, velikega ni vreden, to je dejstvo. Ljubezen je v vsakem sončnem žarku, ki pride do tebe, ljubezen je v najmanjši pikapolonici, ki te obišče, ljubezen je tudi v morskem psu, ki priplava do tebe ...

»Če želimo videti, moramo gledati s srcem, bistvo je očem nevidno,« je dejal Mali princ. Pomembno je, da ljubezen delimo in izkazujemo tudi tistim, ki je nimajo. Zato pa se vojne in suženjstvo nikoli več ne smejo ponoviti, ker je to največja krivica, ki se lahko zgodi ljudem. Zgodovina je umazana z najrazličnejšimi krivicami, ki so zatirale ljubezen, zato pa moramo ustvariti prihodnost čim lepšo, obdano z ljubeznijo. Pomembno je, da se zavedamo, kako pomembna je ljubezen za nas, in da jo delimo v čim večji meri.

Klavdija VRBAČ, 8. r.

RAZMIŠLJAM ...

Ljubezen mi predstavlja neko čustvo, neko najmočnejšo silo na svetu, ki nam pomaga najti sorodno dušo. Ljubezen lahko traja dlje časa – kot pravimo, se nekateri pari skupaj postarajo in skupaj umrejo. Še posebej nam jo ljubezen lahko zagode v puberteti. Občuti se kot metuljčki v trebuhu, ko zagledaš svojo simpatijo ...

Zdi se mi, da ljubezen ne pozna meja in če imaš nekoga rad, boš zanj naredil vse. Nekateri celo prekršijo zakon, da bi zaščitili svoje ljubljene. Nekateri pa se mi zdijo večni romantiki, saj se poročijo večkrat.

Nasploh romanc v knjigah in filmih ne maram, ker se mi zdijo "pocukrane". Od romanc sem gledala samo Titanik, ki je, po mojem mnenju, ena najbolj 'zaljubljenih' zgodb.

Za konec bi rada povedala, da če nimaš rad sebe, ne moreš imeti rad drugih.

Lana KRAJNC, 8. r.

TRENUTEK RESNICE

Bilo je nekega lepega popoldneva, ko sem se odločil, da grem k prijatelju. Spomnim se, da so bile počitnice in da nisem imel česa početi. Zbrali smo se na igrišču in sprva igrali nogomet ter premišljevali, kaj bi naredili, da bi nam ne bilo dolgčas. Moj prijatelj se je domislil, da bi se igrali z vodnimi baloni. Vsi smo se strinjali in kupili balone, nato pa brž odšli k meni domov. Vsi smo se pridno lotili polnjenja balonov in ko smo napolnili že polovico, sem se spotaknil in po nesreči vrgel balon v vazo, ki je padla po tleh in se razbila. Joj, mamina najljubša vaza! Srce mi je padlo v hlače in skoraj sem omedlel. Kakšna nesreča! V nervozi smo začeli pospravljati, a časa je bilo premalo. Poškodovano vazo sem hotel skriti, a nisem našel prostora. Bil je trenutek resnice. Mama je prišla domov, vsi pa smo se vedli, kot da je vse normalno. Prvih pet minut je bilo vse v redu, ko pa si je šla oprat roke, je videla vso steklovino na tleh. Začutil sem toplo rdečico na mojih licih. Zmeden sem obtožil mojega mačka in kot ptica je letel skozi vrata, pa še kriv ni bil. Moja mama je bila zelo jezna in me cel dan ni hotela pogledati. Ker sem to hotel popraviti, sem odšel v trgovino in ji kupil novo vazo. Zavedal sem se, da tega ne bi smel narediti in bi moral povedati po resnici. Še danes se spomnim, kot bi bilo včeraj, in ni mi vseeno.

Timotej ŽVIKART, 8. r.

Nik ZAJAMŠEK, 8. r.

KAJ JE TEGA TREBA?

Alkohol je psihoaktivna snov, ki lahko spremeni življenje za vedno.

Večina ljudi pije zaradi veselja ali ob posebnih priložnostih, ko so pri prijateljih in se pogosto imajo lepo. Obstajajo ljudje, ki ga uživajo preko mere in s tem ogrožajo sebe in okolico, tudi družino. Čezmerno pitje alkohola pa lahko iz zabave preide v navado, navada pa v odvisnost.

Ne morem si predstavljati, kako je tistim otrokom, ki pridejo iz šole domov in vidijo mamo ali očeta »napitega«. Zdi se mi, da ni ravno najboljši občutek prenašati alkoholizma in pogostih sporov, morda tudi preteпов. To se lahko ponavlja in tako nastane »začaran krog odvisnosti«, kar pomeni, da se on ali ona zbudi, najé in potem pije in pije in pije ... Ta krog se lahko ponavlja v nedogled, če nimamo pravega pristopa. Otroci pri tem še posebej trpijo, najbolj mladi, ki še ne vedo, kaj se dogaja. Mnogi so zaradi tega prikrajšani za varno otroštvo in odrasčanje ter živijo v kaosu. Starši, ki uživajo alkohol, pa se za njih ne zmenijo, jih ne slišijo in ne vidijo, otroci pa se ne morejo zanesti nanje. Najbolj hudo pa je to, da se v polovici primerov alkoholizma v družini otroci »nalezejo« in kot sem že prej omenil, nadaljujejo krog pogube.

Takih ljudi je v Sloveniji veliko in če ne bomo česa storili, se bo število nenadzorovano višalo in vedno več ljudi bo trpelo posledice. Ko pa ljudje, ki so uživali alkohol, sedejo v avto, se stvari še poslabšajo, kajti vsi vemo, da če piješ, ne smeš voziti, sploh pa ne, če imaš na zadnjem sedežu otroka, ki je popolnoma nedolžen. S pitjem alkohola ogrožajo sebe in otroka. Veliko primerov je, ko so starši odšli k prijateljem »samo na obisk« in so na poti nazaj končali življenje.

Alkohol nas zasvoji, tako postanemo njegovi sužnji. Ne moremo nehati in želeli bi še in še in še, dokler ne ugotovimo, da je z nami nekaj narobe, a takrat je že prepozno, smo že zasvojeni.

Niti enega športnika ne poznam, ki bi imel težave z alkoholom, ker ve, da škoduje. V večini primerov alkoholizma si ljudje ne priznajo, da imajo težave, iščejo izgovore in zanikajo, čeprav vedo, da nimajo prav. Najpogostejši izgovori so: »Neham lahko, kadar hočem!«; »Moje pitje ni problematično!« ...

Alkoholizem je bolezen. In tako kot vsako bolezen ga je treba zdraviti, a to je nemogoče, če si alkoholik ne prizna, da ima težave in ne poišče pomoč.

Sam verjamem, da lahko preživimo čas odlično tudi brez alkohola in verjamem, da to zmoremo.

Upam, da bomo lahko skupaj premagali alkoholizem!

Timotej ŽVIKART, 8. r.

LAHKO BI SE ZGODILO TUDI TEBI ...

Č

e pogosto popiješ preveč alkohola, moraš prebrati to zgodbo, ki se bi lahko zgodila tudi tebi ali tvojemu bližnjemu.

Matej je bil zaposlen oče dveh majhnih hčerk Neli in Tanje. Imel je probleme v službi, saj je opravljal naporno delo od zgodnjega jutra do poznega večera ter včasih celo ponoči. Takoj ko je končal s službo, je moral po svoji hčerki na treninge. Nelina in Tanjina mama in Matej sta bila komaj mesec dni ločena, pa je mama že imela novega partnerja. Zaradi vseh problemov okoli tega je Matej ponoči, kadar ni delal in kadar je imel čas, začel zahajati v bare in piti s prijatelji.

Tako je bilo tudi nekega lepega spomladanskega dne. Ves teden je deževalo, zato so bile ceste mokre. Matej se je odločil, da bo med tem, ko bosta Neli in Tanja na treningu, odšel v bar in se nato vrnil ponju.

V tistem času pa sta na drugem koncu mesta Lili in Taj nestrpno čakala, kdaj se bo njuna mama pripekljala iz službe, saj jima je obljubila, da se bodo skupaj odpeljali v park na igrišče, kamor zaradi dežja nista mogla že ves teden. Spet na drugem kocu mesta pa je mlada Lucija ravno opravila voziški izpit. Bila je odlična študentka v fizioterapevtski šoli, poleg tega pa je bila še vrhunska atletinja z mnogimi zlatimi medaljami. Svojo prihodnost je že videla kot svetovno znana atletinja.

Matej je torej hčerki odpeljal na trening in nato odšel v bar. Čez nekaj časa ga je klicala Tanja, saj je že nekaj minut zamujal. Z jezo ter pijan se je odpeljal, se ustavil, ju pobral in se odpeljal proti domu. Tanja je opazila, da je bil njen oče spet pijan, zato ga je prosila, naj ju odloži in bosta domov odšli peš. Matej se je razjezil ter jima tega ni pustil. Vozil je malo po napačnem pasu ceste in malo po svojem pasu ...

V tem času je iz službe prišla Lilijina in Tajeve mama, pobrala otroka ter se peljala v park. Lucija pa se je ravno takrat pripravljala, da se bo prvič sama odpeljala na tekmo, saj je ravno opravila voziški izpit. Tekma je bila zelo pomembna, če bi zmagala, se bi uvrstila na mednarodno tekmo, ki bi ji omogočila prihodnost, ki si jo je od nekdaj želela. Vso pot je razmišljala, kako bo tekla. Pri tem je vozila za Lilijino in Tajevo mamo in opazila, kako je z druge strani skozi rdečo luč zapeljal avto. Bil je Matej ... Avti so treščili ravno sredi križišča.

Nemudoma so bili tam policisti, reševalci ter celo gasilci, da so ponesrečence rešili iz avtomobilov. Matej je imel srečo, imel je le zlomljeno nogo. Toda moral je plačati visoko kazen ter oditi v zapor. Tanja je sedela na sprednjem sedežu poleg očeta in je bila odpeljana v bolnišnico, kjer obležala v komi. Neli je imela srečo v nesreči, saj je imela le nekaj manjših poškodb, toda večji problem so bile psihične posledice. V enem dnevu je skoraj izgubila svojega očeta in sestro. Pomoč ji je nudilo nekaj psihologov, toda njen strah ni odšel. Novica o nesreči se je hitro razvedela po mestu, zato je imela Neli težave tudi v šoli, saj so vsi vedeli, da je za nesrečo kriv njen oče.

Kljub temu da se je Lucija vozila za Tajevo in Lilijino mamo, je nesreča zadela tudi njo. Postala je hroma od pasu navzdol. Ni čutila nog, ni mogla teči. Njene sanje so bile uničene. Zaradi tega je padla v depresijo ter si večkrat sama poskušala vzeti življenje, zato je odšla na zdravljenje.

Lili je imela hujše poškodbe glave in morala je še dolgo ostati v bolnišnici. Zaradi prevelikega izostanka v šoli je morala ponavljati razred. Taj je v kritičnem stanju, zato nihče ne ve, ali bo preživel. Njuna mama pa je izgubila bitko z življenjem. Umrla je na mestu nesreče. Umrla je, ker nekdo ni spoštoval svojega življenja ter življenja drugih okoli sebe.

Ja, to je zgodba. Zgodba, ki bi se lahko zgodila tudi v resničnem življenju. Lahko se bi zgodila tudi tebi!

Kaja KOREN, 8. r.

NAŠA LIPA

Vsak sprašuje se:
Kaj domovina sploh je?
Je to kraj, v katerem živiš,
ali narava, v kateri letiš?

Najlepši spomini so tam,
kjer prijatelje imam,
z njimi zabavati se je lepo,
včasih pa zna biti tudi težko.

Slovenija veliko lepot ima,
zato nihče opisati je ne zna,
drevo s prelepo krošnjo
pa veliko svobode nam da.

Med drevesi najbolj zdravilna
je stara slovenska gospa,
pod njo sprostiti se da,
saj senco nam da.

Nekateri že vedo, o čem govorim,
če ne, vam pa takoj povem.
Lipa - to ta je stara gospa,
ki opisati se ne da.

Moja domovina ta dežela je,
v življenju zamenjam je ne,
sprejmi z odprtimi rokami vse
slovenske čudeže.

Tjaša AŽNIK, 8. r.

MOJA DOMOVINA

Kje sploh je domovina?
Je to tam, kjer smo se rodili,
je to tam, kjer prijatelje imamo?
Čisto vsak svoj odgovor ima ...

Nekateri govorijo, da domovina je tam,
kjer družino imaš,
drugi pa pravijo, da tam je,
kjer živiš.

Jaz pa jim pravim –
lahko je to, lahko je ono,
a zame domovina je tam,
kjer se zjutraj zbudiš in ponoči zaspíš.

Aljaž JELENKO GABERŠEK, 8. r.

MOJA DEŽELA

Majhna je,
skrita med dolinami,
morji, gorovji ter kotlinami –
moja je dežela.

Narava jo obdaja,
vedno lepša postaja.
Glavna to je njena znamenitost,
da v zelenju lesketa se njena plemenitost.

Zapustiš lahko ta čudoviti dom,
pa vedno bo prišel ta dvom,
a prav naredil si,
se rad domov vrnil bi.

Nezamenljiva je, čudovita,
zagotovo vredna je zlata,
človek sploh ne ve,
kakšno srečo ima,
da tu je doma.

Kaja KOREN, 8. r.

Nežka KOLAR, 8. r.

Jaroš STRAŠEK, 9. r.

Nejc TRUP, 9. r.

Nika KRAJČER, 9. r.

Jan LAMPRET, 9. r.

Alen JEROMEL, 9. r.

Žan LUKNER, 9. r.

Žan ŠIRNIK, 9. r.

Miha HRIBERNIK, 9. r.

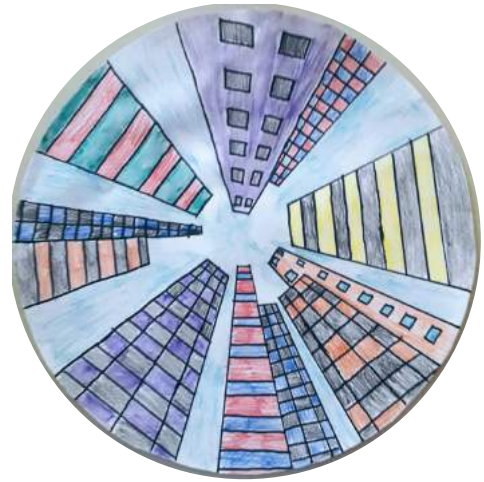

Žiga POROČNIK, 9. r.

Stella BURZIČ, 9. r.

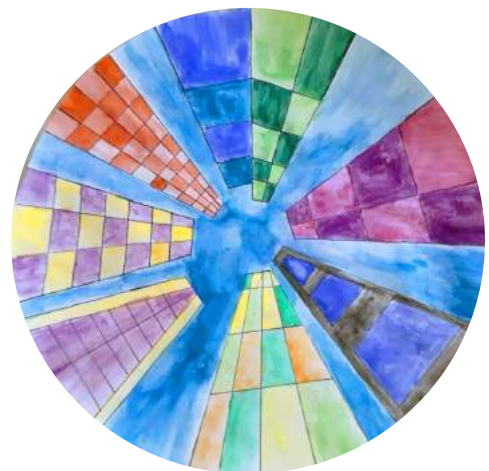
9. RAZRED

Žan ŠIRNIK, 9. r.

ljudje skupaj vrnimo vizije,
 prav tako vrnimo laži pred škodo
 ZDRAVJE je mreža, ki nikoli ni praznik
 kriminal in laži bodo ovire
 KULTURA je Prva Nuja

Jan LAMPRET, 9. r.

Stella BURZIČ, 9. r.

Nejc ŠKRABEC, 9. r.

Jasmina POKERŽNIK, 9. r.

Urban JORDAN, 9. r.

Maja KELC, 9. r.

Jaka TRUP, 9. r.

Tomaž GRUDNIK, 9. r.

Anže PARADIŽ, 9. r.

Neja FRAUDEL, 9. r.

Laura KRIVEC, 9. r.

Nastja ROBIN, 9. r.

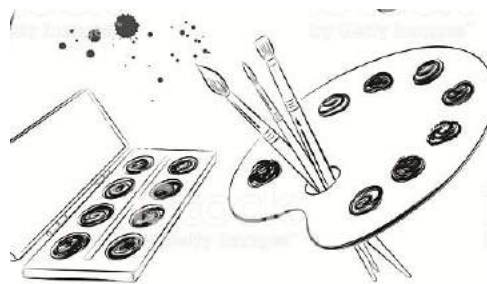

Laura KRIVEC, 9. r.

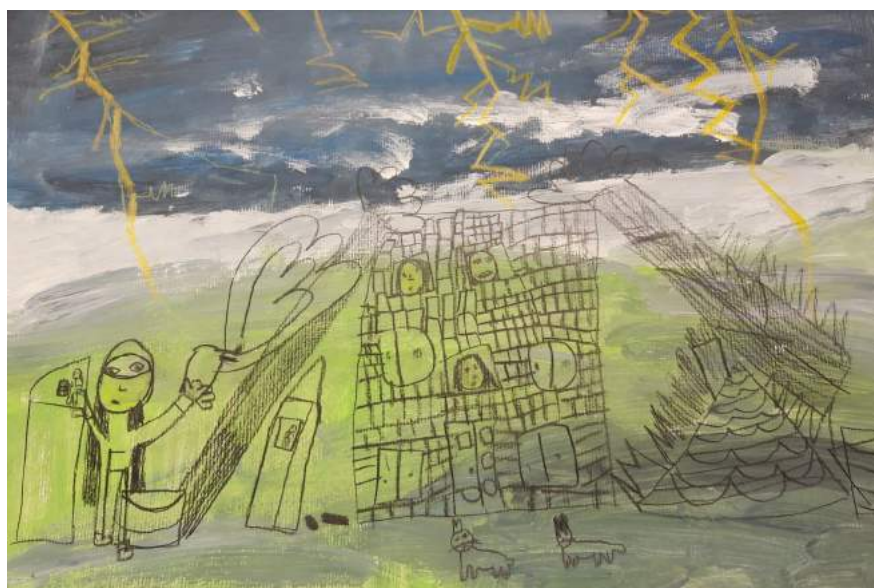
ljudje skupaj vrnimo vizije ,
prav tako vrnimo laži pred škodo
ZDRAVJE je mreža , ki nikoli ni praznik
kriminal in laži b o d o ovire
KULTURA je Prva Nuja

Jaroš STRAŠEK, 9. r.

Nagrajeni likovni izdelki

V ŠOLSLEM LETU 2018/2019

Hana ČREŠNIK, 1. r. (nagrajen prispevek na lik. natečaju 112 - regijski nivo)

Ota RAMŠAK, 1. r. (nagrajen prispevek na lik. natečaju Invalidi -

Sara RAMŠAK, 1. r. (nagrajen prispevek na lik. natečaju Invalidi - državni nivo)

Naja SEMLER, 2. a (nagrajen prispevek na lik. natečaju
Invalidi - regijski in državni nivo)

Liam MITIČ, 2. b (nagrajen prispevek na lik. natečaju)

Nežka KONEČNIK, lik. krožek, 4. r. (nagrajen
prispevek na lik. natečaju Naravne in druge nesreče
Neurje - regijski in državni nivo)

DOSEŽKI UČENCEV V ŠOLSLEM LETU 2018/2019

Klavdija Vrbač	8. r.	<ul style="list-style-type: none"> • udeležba na državnem tekmovanju iz kemije
Anže Paradiž	9. r.	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto Preglovo priznanje ter udeležba na državnem tekmovanju • srebrno priznanje na solističnem in komornem tekmovanju kitaristov – Krško - Dnevi kitare 2019
Neja Frajdl	9. r.	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto priznanje iz znanja logike ter udeležba na državnem tekmovanju • udeležba na državnem tekmovanju Logična pošast
Kaja Koren	8. r.	<ul style="list-style-type: none"> • bronasto priznanje iz znanja logike ter udeležba na državnem tekmovanju • udeležba na državnem tekmovanju Logična pošast
Hana Filipič	8. r.	<ul style="list-style-type: none"> • 3. mesto na državnem šolskem tekmovanju v judu
Ema Barth	8. r.	<ul style="list-style-type: none"> • Uvrstitev na državno šolsko tekmovanje v veleslalomu
Tjaša Samec	8. r.	<ul style="list-style-type: none"> • udeležba na državnem atletskem tekmovanju
Nace Hranjec	7. r.	<ul style="list-style-type: none"> • zlato priznanje na državnem tekmovanju iz razvedrilne matematike • zlato Dominkovo priznanje iz znanja astronomije in bronasto priznanje 26. sanktpeterburške astronomske olimpijade. • srebrno priznanje iz znanja logike na državnem tekmovanju • srebrno priznanje iz vesele šole • Zlato priznanje na državnem tekmovanju Logična pošast
Tinkara Medved	7. r.	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno Vegovo priznanje na državnem tekmovanju v znanju matematike • udeležba na državnem tekmovanju v akvatlonu
Zoja Sedeljšak	6. r.	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno Vegovo priznanje na državnem tekmovanju v znanju matematike
Naja Pori	5. r.	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno priznanje iz vesele šole • udeležba na državnem tekmovanju v akvatlonu
Teo Koren	5. r.	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno priznanje na državnem tekmovanju Logična pošast
Anže Kašman	4. r.	<ul style="list-style-type: none"> • srebrno priznanje na državnem tekmovanju Logična pošast

V šolskem letu 2018/2019 so učenci z literarnimi in likovnimi prispevki sodelovali na raznih natečajih in prejeli naslednje nagrade:

LITERARNI NATEČAJI

1. Literarni natečaj »Invalidi«

Anže Kašman, 4. r. – priznanje na regijskem nivoju

2. Kralj Matjaž

Tinkara Medved, 7. r. – priznanje na regijskem nivoju

3. Naravne in druge nesreče »112 – Neurje«

Adrian Trstenjak, 2. b – priznanje na regijskem nivoju

Neli Prater, 2.a - priznanje na regijskem in državnem nivoju

Maks Kušej, 2.a - priznanje na regijskem nivoju

Gal Krajnc, 4. r. – priznanje na regijskem nivoju

Lana Krajnc, 8. r. – priznanje na regijskem nivoju

4. OŠ Vič LJ: Moja rodna domovina – Lipa kot simbol slovenstva

Aša Slemnik, 7. r. - priznanje na državnem nivoju

LIKOVNI NATEČAJI

1. Naravne in druge nesreče »112 – Neurje«

Nežka Konečnik, 4. r. - nagrajen likovni prispevek na regijskem in državnem nivoju

2. Mednarodni likovni natečaj »Igraj se z mano«

Ajda Konečnik Dretnik, 1. r.

Liam Mitić, 2. b

3. Naravne in druge nesreče

Hana Črešnik – regijsko

4. Likovni natečaj invalidi

Ota Ramšak, 1.r. – regijsko

Sara Ramšak, 1. r. – regijsko in državno

Naja Semler, 2.a – regijsko in državno

Ela Skralovnik, 2.a – regijsko

Sara Libnik2.a – regijsko

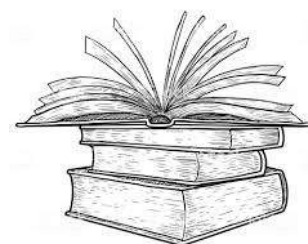
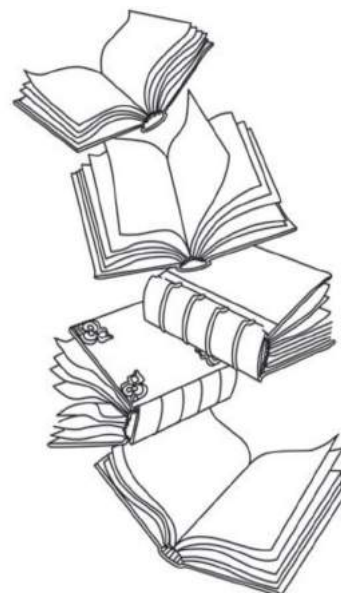
BRALNA ZNAČKA

**Tudi v tem šolskem letu so učenci pridno brali,
da bi osvojili bralno značko.**

**Na razredni stopnji je to uspelo 103 učencem, in
sicer:**

1. razred: **20** učencev
2. a razred: **16** učencev
2. b razred: **14** učencev
3. razred: **15** učencev
4. razred: **19** učencev
5. razred: **19** učencev

Ti učenci so prejeli mapice in bralna priznanja.

**Na predmetni stopnji je prebralo ustrezno število knjig 32 učencev,
in sicer:**

6. razred: **6** učencev (Prejeli so priznanje.)
7. razred: **9** učencev (Prejeli so bronasto Prežihovo bralno značko.)
8. razred: **12** učencev (Prejeli so srebrno Prežihovo bralno značko.)
9. razred: **5** učencev (Prejeli so zlato Prežihovo bralno značko.)

Vsi učenci 9. razreda (Neja Frajdl, Nika Krajcer, Anže Paradiž, Jasmina Pokeržnik, Nastja Robin) so bili hkrati tudi »**zlati bralci**« (brali so vseh 9 let OŠ) in so prejeli še spominsko priznanje za zvestobo knjigi in BZ ter knjigo **Oblike neba Borisa A. Novaka**, ki jo je **ilustriral Marjan Manček**. Poleg tega pa jih je čakalo še dodatno presenečenje - skupaj z 'zlatimi bralci' osnovnih šol Koroške regije so se 16. aprila 2019 udeležili slavnostne prireditve ob zaključku BZ na Prevaljah. Častna gostja srečanja je bila **Ljoba Jenče**.

NA LITERARNIH NATEČAJIH
NAGRAJENI

PRISPEVKI

LITERARNI NATEČAJ DRUŠTVA INVALIDOV

INVALIDI PRAZNUJEJO

(Prispevek nagrajen na literarnem natečaju Društva invalidov)

Invalidi tudi praznujejo,
saj se od nas ne razlikujejo.

Praznujejo božič, veliko noč, rojstni dan,
ki nikoli ni zaspan.

Sestre poskrbijo za zabavo
in vzdušje pravo.

Zabavajo se kot normalni ljudje,
brez meja se smejiijo in radostno veselijo.

Znajo se zabavati bolje kot mi,
ki imamo vse, kar si srce poželi.

Invalidi imajo dobro srce,
velikokrat celo večje kot mi, normalni ljudje.

Zoja SEDELJŠAK, 6. r.

INVALID MIHA

(Prispevek nagrajen na literarnem natečaju Društva invalidov)

To soboto na igrišču
s prijatelji smo se igrali.
Res prav fino smo se imeli,
Jure, Jaka vsi veseli.

A tam za nami Miha
na invalidskem vozičku je sedel,
da z nami bi lahko se igral,
si goreče si želel.

Prvi jaz sem ga opazil,
k igri z nami ga povabil,
njegove oči so bile vse žareče,
toliko, da ni zajokal od sreče.
Povedal nam je, kaj se je zgodilo
in kaj ga na voziček je priklenilo.
Njegova zgodba nas je vse ganila
in na nevarnosti na cesti nas opozorila.

Prav se mi zdi, da jo povem tudi vam,
da še kdo na vozičku ne bo noč in dan:
Mihi se iz šole domov je mudilo,
mislil je samo na toplo kosilo in ni opazil,
kaj se je okrog njega godilo.

Rdeče na semaforju je svetilo,
a Mihi čez cesto se je mudilo
in to ga v invalida je spremenilo.

A to ga pri športu prav nič ne ovira,
košarko pridno trenira,
na vsaki tekmi tekmuje
in pogosto tudi zmaga.

Povedal nam je,
da v prostem času tudi rad plava,
Saj ga to razveseli
in obenem sprosti.

Od tega dni naprej smo Miho vsi spoštovali
in se iz njega nismo norčevali,
saj zdaj smo razumeli,
kaj nekateri invalidi so doživeli.

Nace HRANJEC, 7. r.

SMUČAM MALO DRUGAČE

(Prispevek nagrajen na literarnem natečaju Društva invalidov)

Moje ime je Jože, po domače mi pravijo Pepi. Tako mi pravijo tisti, ki so resnično moji prijatelji. In so ob meni tudi, ko jih najbolj potrebujem. Še več – kar tekmujejo med sabo, kdo mi bo bolj pomagal.

V mladih letih sem bil zagrizen športnik in ni ga bilo športa, ki ga ne bi vsaj poskusil. Najbolj mi je bilo pri srcu smučanje. Tega, kako mi je bilo 'fajn', se takrat nisem zavedal. To se šele zdaj in še bolj cenim tiste lepe trenutke.

Pa je prišla nesreča in me za vedno zaznamovala. Trenutek razposajene neprevi-dnosti je bilo dovolj, da sva se s teptalcem snega po bližje spoznala. Več od tistega se ne spomnim. Le to, da so me obkrožale svetle luči in da so me peljali v bolnišnico. Imel sem hudo poškodbo noge.

Moja noga nikdar več ne bo takšna kot prej, a kaj ko ljubezen do športa in smučanja premaga vse ovire. Zašel sem v trenerske vode in komaj čakam, da se spustim po hribu navzdol s svojimi varovanci. Oni rabijo mene, jaz še bolj rabim njih, da malo pozabim na tegobe in podoživim svojo mladost.

Saj sem pravzaprav enak kot oni, le da zdaj moja smučka ni več takšna kot prej, pa tudi slog smučanja je precej drugačen.

Tudi če si invalid, lahko slediš svojim sanjam. Če verjameš vanje, se uresničijo.

In moje so se!

Eva PARADIŽ, 6. r.

SAMO EN DAN

(Prispevek nagrajen na literarnem natečaju Društva invalidov)

Rodila sem se v družini, kateri se moram zahvaliti, da mi je lepo. Družina skrbi za moje potrebe, varnost in me vzgaja v pošteno in sočutno deklico. Vsega imam dovolj in ne smem se pritoževati.

Pa vendar okoli mene ni vse tako. Pogosto slišim ali vidim, da so na svetu najrazličnejši problemi. Nekateri ljudje se med seboj prepirajo za povsem nepomembne stvari. Vsi dobro vemo, kaj je na svetu najpomembnejše. To je zdravje!

Ljudem marsikdaj lepo življenje prekriža bolezen, ki lahko povzroča različne invalidnosti.

O invalidih vem že veliko. O njih se pogovarjamo v šoli, sledim oddajam na televiziji, berem revije in konec koncev - živim v okolju, kjer jih srečujem. Invalidki sta moji babici, invalid je moj dedek, moji sosedje in še bi lahko naštevala. Ljudje imajo o invalidih včasih napačno mnenje. Mislijo, da so drugačni od njih. Ampak jaz zagotovo vem, da so takšni kot vsi drugi ljudje. Včasih dobre volje, drugič slabše. Invalidi niso samo ljudje, ki so na vozičku ali slepi ali gluhi. Veliko je tudi tistih, ki so bolni in mi tega ne vidimo. Moti me, da se še vedno najde kdo, ki se za invalidom obrne in kaže s prstom na njega. Vsak bi moral vsaj za en dan občutiti, kako se invalid znajde skozi dan. Potem bi jih lažje razumel.

Danes bom za en dan oslepela. Čez oči si bom privezala ruto. Dan se bo začel ob zvonjenju budilke. In danes je moj rojstni dan ...

Zbudila me je budilka. Noge sem dala s postelje in se v prvem hipu zaletela v stol. Jezna sem bila sama nase, da stola nisem zvečer pospravila. Pot do kopalnice je bila dolga bolj kot kdarkoli. Tipala sem pred seboj in iskala izhod iz sobe. Končno že mislim, da sem v kopalnici, a po bratovem kričanju ugotovim, da sem v njegovi sobi. Nasproti mi je prišla mami, ki mi je pomagala do kopalnice in mi veselo čestitala. Bila sem zelo vesela. Ob iskanju zobne ščetke sem skoraj razbila kozarec. Mami mi je pomagala poiskati mojo zobno ščetko. Komaj sem preživela kopalnico, že je bil tu še večji problem. Izbrati sem morala ustrezno barvno kombinacijo oblačil. Tega dne sem morala biti še posebej lepa. Ker moja omara ni bila pospravljena, je bilo delo še težje. Ponovno sem rabila pomoč. Spet je bila mami tista, ki je izbirala in poslušala moje negotovanje.

Po stopnicah sem se trdno držala ograje in z obema nogama stopala s stopnice na stopnico. Čevlji so me že čakali na hodniku od prejšnjega dne in delo je bilo olajšano. Pomoč sem ponovno potrebovala pri jutranjem opraviilu - hranjenju mojega zajčka.

V šolo me je spremljala mama in me predala moji sošolki. Sošolka mi je pripravila majhno presenečenje. Dobila sem rubikovo kocko. Po otipu sem vedela, kaj je, vendar je žal nisem mogla uporabljati. Ves čas je bila sošolka z mano, da me je čuvala, da se nisem zaletela ali padla po stopnicah. Brez nje ne bi zmogla. V šoli sem lahko spremljala razlage, slikovnega dela pa nisem videla.

Pouk se mi je vlekel, ker sem bila nestrpna zaradi moje rojstnodnevne zabave. Doma sem lahko pomagala le pri pihanju balonov. Telefon mi je ves čas brnel, sama pa voščil nisem mogla prebrati. Prijateljice so mi prinesle darila. Žal mi je bilo, da nisem videla lepega ovojnega papirja in pentelj na darilih. Zapeta pesem Happy birthday mi je ta dan največ pomenila. Začutila sem vsak glas prijateljice posebej. Tega dne se nismo mogle iti skrivalnic, igrati rokomet, namiznega tenisa, ampak smo se pogovarjale in pele.

Končno je prišla na vrsto torta. Ker je nisem videla, sem jo le povohala. Zelo je dišala. Preden sem upihnila svečke, sem si nekaj globoko zaželela. Moja želja je bila, da ne bi nikoli bila slepa.

Odvezala sem si ruto in spregledala. V moje oči je zasvetila močna svetloba, zato sem jih za trenutek zaprla. Imela sem občutek, da sem se ponovno rodila. Ko sem zagledala svoje prijateljice, pisano torto in darila, sem se iskreno nasmejela. Lepo je bilo videti. Preostale ure sem se brez težav gibala, igrala z njimi najrazličnejše igre in vse to brez pomoči.

Spoznala sem, da invalidi v svojem dnevu pogosto naletijo na najrazličnejše težave. Ni jim enostavno, zato jim moramo pomagati. Kljub invalidnosti pa je njihov dan lep, poln radosti in lepih trenutkov. V marsičem so bolj spretni in bolj iznajdljivi kot mi. Od invalidov se lahko marsikaj naučimo.

Ležim v postelji in ob vrtenju rubikove kocke razmišljam o dnevu, ki sem ga preživela. Bil je nepozaben rojstni dan.

Anika SEŠEL, 7. r.

INVALIDI IN NJIHOVI HOBIJI

(Prispevek nagrajen na literarnem natečaju Društva invalidov)

Na ta sončen jesenski dan premišljujem, v kakšni zmoti sem živela teh trinajst let. Pogled mi nenehno uhaja skozi okno. Kako sem vesela, hvaležna za življenje, zdravo otroštvo brez »napak« ...

Kot majhna deklica sem vedno mislila, da so invalidi le tisti ljudje na invalidskem vozičku, ampak sem potem začela premišljevat in ugotavljati, da so to tudi ljudje, ki ne morejo poslušati radia, gledati televizije ali sami brez pomoči hoditi čez stopnice in druge ovire. Nekateri pa so celo brez rok, a imajo poseben talent.

Pred kratkim sem spoznala, da so lahko invalidi tudi odlični slikarji. Ravno pred kakšnim tednom sem gledala televizijo in v oddaji videla ljudi, ki žal ne morejo risati oz. slikati z rokami. Neverjetno ... Strmela sem v ekran, ostala brez besed, verjetno sem imela oči na pecljih. Invalidi, ki so slikali neverjetne umetnije, so slikali z nogami ter s čopiči v ustih. Obsedela sem, žalostna, po licu mi je spolzela solza, saj je bilo med njimi veliko mladih, ne le mladih, ampak so to bili otroci, mlajši od mene, ki si ne zaslužijo takšnega življenja.

Če pa sem malo realna, pa sem hkrati prav vesela, da si tudi »taki drugačni« poiščejo smisel življenja v hobijih, ki jih veselijo, pa naj bo to risanje, kolesarjenje ali kakšen drug šport. S tem si krajšajo dolge sive dni. Mi jih moramo vzpodbujati, jim pomagati, ne pa se jim celo posmehovati, saj nikoli ne veš, kdaj nas doleti takšna usoda.

Se kdaj vprašamo, kaj vse so pripravljeni narediti za to, da se dokažejo sebi in drugim, da pokažejo, kaj je s trdno voljo mogoče doseči?

Sama si sploh ne morem predstavljati, kako bi bilo, če bi kar naenkrat oslepela ali oglušela, se poškodovala ... Ne, to se ne sme zgoditi, saj ne vem, kako bi se lahko sploh sporazumevala, se pogovarjala, kaj bi sploh še imelo smisel.

Vsem tem ljudem, ki jim je usoda kruto prekrižala pot, želim še mnogo lepih dni, zapolnjenih s stvarmi, ki jim dajejo energijo. Veliko pisanih barv na njihovih platnih, obilo dosežkov v športih ali pa samo lepo življenje med svojimi.

Lara KOTNIK, 8. r.

INVALIDI IN NJIHOVI HOBIJI

(Prispevek nagrajen na literarnem natečaju Društva invalidov)

Verjetno veste, kako je teči po travi, igrati športe, ki vas res veselijo, in na splošno početi vse, kar hočete. Predstavljajte si, da vam je en dan vse to veselje odvzeto.

Vse to so dobro izkusili invalidi. To se lahko v vsakem trenutku zgodi vsakemu od nas. Pogosto ne cenimo zadosti, kar vse nam je dano, tega se zavemo šele, ko se nam kaj podobnega pripeti. Za to so pogosto razlog prometne nesreče, ki so velikokrat posledica nepazljivosti ljudi. Vsi se trudimo, da se to ne bi zgodilo, a vendar se. Ko se ti to zgodi in pristaneš na invalidskem vozičku, je to precej težko sprejeti. Pojavi se veliko ovir, ki so za druge ljudi povsem vsakdanje opravilo.

Ena izmed teh so tudi hobiji oziroma stvari, ki jih počenjaš v prostem času. Nekomu te stvari pomenijo toliko, da brez njih ne more živeti. Če so to zate različni športi, se zelo trudiš najti način, da bi jih ustvaril spet mogoče. To je uspelo mnogim različnim športnikom, ki sedaj sodelujejo v različnih paraolimpijskih disciplinah. Ti bi morali biti zgled za invalide kot tudi za 'navadne' ljudi, ki živijo v samem izobilju.

Seveda to ne velja samo za šport, temveč tudi za druge hobije med invalidnostjo. Ampak nekatere obstajajo meje. Nekatere stvari pač niso mogoče, saj se nekateri invalidi zaradi fizičnih razlogov ne morejo ukvarjati z vsemi hobiji. Na srečo je na svetu dovolj hobijev za vsakogar. Eni boljših so družabne igre oziroma manj naporne dejavnosti. Nekaterim je vseč celo plavanje in podobno. Nekateri vse to opravljajo brez rok ali nog, ampak je vseeno mogoče. Zato si moramo v našem življenju ovire, ki so pred nami, postaviti kot izziv, kot to počno invalidi, ki so nam lahko za zgled.

Anže PARADIŽ, 9. r.

DRAGA LIPA!

(Prispevek nagrajen v državnem merilu na literarnem natečaju »Moja rodna domovina – Lipa kot simbol slovenstva«)

Kako si lahko tako močna? Kaj nosiš v sebi, da si preživela toliko let, toliko generacij, toliko bojev in toliko hudih neurij? Ko sedim tu pri tvojem vzhodu, se ne morem načuditi, kako si bogata, kako trdna. Tvoje veje se vzpenjajo tako visoko, kot bi bežale od vseh zlobnih stvari na Zemlji, tja v mirno in spokojno nebo. Ko opazujem tvoje deblo, kako je mogočno, trdno zasidrano v zemljo našo, izgleda, kot da je nočeš zapustiti, kot da se hočeš obdržati za vedno. Ko te poskušam objeti, moje roke ne sežejo okoli. Dotaknem se tvojih korenin, tvojih močnih korenin, ki tu pa tam rinejo iz zemlje in kažejo tvojo navezanost, tvojo nepopustljivost in hkrati tvojo nežnost.

Toliko slišim o tebi. Toliko pesmi o tebi je bilo napisanih, toliko pripovedk o tebi povedanih, da sem se hotela na lastne oči prepričati, te videti, te čutiti, te občudovati ...

Pravijo, da si simbol slovenstva. Simbol našega naroda. Zdaj vem, zdaj vidim, zakaj. Toliko, kot je prestal naš narod, toliko grozot, zaničevanja, teptanja, nerazumevanja ... Pa vendar - preživel je naš narod, še vedno smo tu. Tako, kot si tu ti. Še vedno dihaš, še vedno se vzpenjaš v nebo, še vedno so trdno tvoje korenine zasidrane v zemljo. Ne daš se, nisi obupala, tako kot nismo obupali mi.

Bila si na polju, kjer je bil poražen kralj Matjaž s svojo vojsko. Ko se bo njegova brada devetkrat ovila okrog kamnite mize, se bo prebudil. In ko se bo to zgodilo, boš pred njegovo votlino pod Peco, kjer spi, zrastle ti. Kot upanje. Upanje na boljši jutri. Nikoli ga ne izgubim. Ko vidim tebe, ko samo pomislim, kaj vse si prestala, se počutim tako nemočno. S svojimi listi in cvetovi si pozdravila že marsikatero bolezen, pa tudi dušo. Samo daješ. Nič ne zahtevaš v zameno.

Komu si se lahko ti potožila, ko ti je bilo hudo?

Zdaj sem tu, sedim ob tebi. Tako prijetno dišiš, tako tiho je. Nobenega vrveža, nobenega hrupa, nobenega kreganja, samo ti, jaz in veter, ki poplesava skozi tvojo bogato krošnjo in skozi moje razmršene lase. Počutim se svobodno, odprto, razne misli mi kot ta veter poplesavajo po glavi.

Na kaj mislim? Na babi Rozi. Ko sem pri njej v Črni, mi zna pripraviti najboljši čaj iz tvojih cvetov. Kako me to pomirja. Pa na bico Kristino, ki v vsako rožno korito zatakne tvoje vejice na binško soboto, da bi odgnale zle duhove in na katere bo lahko padel Sveti Duh, ki prinaša srečo, zdravje in mir.

Obljubim, vse to bom ponesla naprej. Da bodo tudi moji nasledniki vedeli to, kar vem jaz. Saj samo z vztrajnostjo, trdom, voljo in upanjem se preživi. Tako, kot si preživela ti. Dan za dnem, leto za letom. Hvala ti za to! Nikoli pozabljeno in vedno v mojem srcu zaklenjeno bo.

Aša SLEMNIK, 7. r.

LITERARNI NATEČAJ »KLIC V SILI 112 – NEURJE«

SPOMINJAM SE ...

(Prispevek nagrajen na regijskem literarnem natečaju »Klic v sili 112 – Neurje«)

Danes vam bom zaupala zgodbo, ki je del mene že od tretjega leta. Torej naj začnem ...

Bilo je leto 2009. Kot otrok sem se igrala na bližnjem travniku. Bil je lep poleten dan, ki se je hitro spreobrnil v večer. Začele so se tiste nevihte, katerih sem se vedno bala, strele in grmenje. Vendar sprva nisem opazila strele. Mama me je poklicala v hišo, saj je vedela, da se bliža nevihta. Seveda je nisem poslušala, ker sem bila zatopljena v igro. Čez približno dvajset minut pa je začelo močno bliskati. Tistega bliskanja se še zdaj spominjam.

V moji bližini je bilo staro drevo, ki je izgledalo, kot da se bo zdaj zdaj podrlo. Vanj je usekala strela. Drevo je začelo goreti. Jaz pa nisem vedela kam. Le nepremično sem stala tam in s pogledom iskala, kdaj se bo prikazala mama in me rešila. Ogenj se je razširil. Čez nekaj časa se mi je želja uresničila in tam je bila mama, ki je hitela proti meni. Za njo je priteklo še oče, ki je brez pomislekov stekel h gorečemu drevesu in k meni. Bila sem že malo omotična, ker sem se nadihala dima. Pograbil me je in že sva bila stran od ognja. Kmalu pa so prišli še gasilci in reševalci. Gasilci so vse pogasili, kot bi mignil. Prijazni reševalki sta me pregledali. Rekli sta, da je z mano vse v redu, samo malo dima sem vdihnila. Od tistega dneva naprej nisem bila ista. Ko se je pojavila strela ali zaslišalo grmenje, sem se zelo bala, saj sem podoživljala dogodek iz preteklosti.

To zgodbo sem povedala prijateljem, ko smo včeraj sedeli v hiši zaradi neurja. Vsi so se mi zdeli zelo nerazumni. Kot da bi mislili, da se mi je zmešalo in se bojim majhnega neurja. Vendar ta strah je bil zelo globok. Počutila sem se izobčeno. Vsi so me dojemali kot strahopetko, vendar ena oseba me je branila. Njej se je zgodilo podobno. To je bila moja najboljša prijateljica.

Danes je prespala pri meni. Ravno se je začelo neurje. Pa smo spet tam! Vendar sem ob sebi ime la osebo, ki me je razumela. Objeli sva se, kot da se pripravljava na najhujšo apokalipso ali konec sveta. Kakšnih deset minut sva se objemali. Pojavila se je prva strela in dvajset sekund kasneje grmenje. Seveda sem zakričala. V sobo je pritekla mama, ki je rekla: »Strah je od zunaj strašen, od znotraj pa ga ni nič«. Tisti trenutek sem vedela, da sem obdana z osebami, ki mi pomenijo največ in bi bili pripravljeni zame narediti karkoli. »Skupaj smo preživel veliko neviht, kot je ta, pa smo še vedno živi,« je še dodala mama.

Ni me bilo več strah, saj je bila ob meni moja junakinja mama. Skupaj sva preživel še eno neurje, kakršnih bo v mojem življenju še veliko.

Lana KRAJNC, 8. r.

LITERARNI NATEČAJ KRALJ MATJAŽ

KRALJ MATJAŽ

(Prispevek nagrajen na regijskem literarnem natečaju Kralja Matjaž)

Nekoč, že davno je na Slovenskem vladal bogat in pravičen kralj po imenu Matjaž. Takrat sta v deželi vladala mir in blaginja. V boju s Turki se je kralj Matjaž s svojo vojsko uspešno boril. Ko je kralj sprevidel, da so Turki premočni, se je z vojsko pognal v beg. Ker je bil pravičen vladar, ni bil ubit. Pred njim se je odprla gora in ga vzela vase. Tam zdaj za mizo spi s svojimi vojaki. Ko se bo njegova brada devetkrat ovila okoli mize, se bo slovenski kralj prebudil in prišel odrešit svoje, pod tujci zatirano ljudstvo ...

Slovenija je danes samostojna, kralj Matjaž pa se še ni prebudil. Le zakaj se še njegova brada ni devetkrat ovila okoli mize? Legenda ne pravi, kako se bo to zgodilo in kdaj. Sama mislim, da z vsakim dobrim delom, ki ga naredimo, njegova brada zraste za en milimeter.

Velikokrat v svojem življenju srečujem prave kralje Matjaže, mislim takšne, ki ne spijo in ne živijo v bajkah, ampak v mojem življenju. Moja babica, ati, mama, prijateljice in še mnogo drugih ljudi so moji kralji Matjaži, vendar ne samo v mojem življenju, temveč v mojem srcu. Ker imam v svojem srcu veliko kraljev Matjažev, seveda poznam resnico o legendi, ki jo bom spremenila v zgodbo.

Res je pred mnogimi leti živel pravičen in bogat kralj po imenu Matjaž. Takrat sta v deželi vladala mir in blaginja. Kralj Matjaž je imel zelo rad vsa živa bitja. Njegovo srce je bilo zelo žalostno, če je videl kakšen prepir ali pretep. Z vso odločnostjo je sklenil, da bo vse ljudi spremenil, da se nikoli več ne bodo prepirali. Kljub njegovi vztrajnosti, moči in volji ljudi nikakor ni mogel spremeniti. Še vedno se je tu in tam zgodil prepir, ljudje so bili drug drugemu zavistni. Čeprav je bil kralj, osebnosti ljudi ni mogel spremeniti. Njegovo srce je zaradi žalosti vedno bolj pešalo. Včasih so verjeli v posmrtno življenje in sam je verjel, da se vsak ponovno rodi v kakršnikoli živi obliki □lahko kot človek, žival, rastlina ali pa kot roža na vrtu. Sam se ni hotel roditi ponovno v tak svet, zato je sklenil, da se bo dal uspavati in balzamirati. Ljudem je naročil, da ga lahko prebudijo šele takrat, ko v naši deželi ne bo več preprirov. Z mislimi je bil povezan tudi z našim največjim slovenskim pesnikom Francetom Prešernom in mu je naročil, da mora ljudi opominjati na njegovo željo. Seveda je naš največji pesnik njegovo željo upošteval in sestavil slovensko himno □Zdravljico. Edinost, sreča in sprava naj k nam nazaj se vrnejo in koder sonce hodi, prepir iz sveta naj bo pregnan ...

To je živa resnica o legendi. Če kdo trdi drugače, naj ne besni in ne skače.

Tinkara MEDVED 7. r.

DOGODKI IN DEJAVNOSTI

V ŠOLSLEM LETU 2018/2019

FOLKLORA

V petem razredu na šoli poteka krožek folklorne, ki ga vodi učiteljica Zdenka. Tudi jaz ga z veseljem obiskujem, saj mi je folklor zelo všeč.

Vsako leto petošolci pripravijo splet in potem se udeležijo različnih tekmovanj in nastopov.

Tudi letos je bilo tako. Z našim spletom »Arcnije« smo se udeležili nastopa za mamice Trenutki sreče, ob 80 letnici planinskega društva

Dravograd smo svoj splet odigrali v dvorcu Bukovje in seveda še na območnem srečanju otroških folklornih skupin v Mislinji. Skozi celo šolsko leto smo imeli zelo veliko vaj.

Na začetku smo se učili nekaj posameznih plesov in ko smo dobili idejo, kakšna bi bila naša tema, smo začeli oblikovati splet. Splet prikazuje igro otrok, ki jih zmotijo različne zdravstvene težave, vendar jih uspešno rešijo. Učili smo se tudi veliko pesmi, ki smo jih uporabili v predstavi. Na koncu pa je bil moj najljubši del - obleke. Veliko smo jih morali pomeriti, da smo ugotovili, katera je bila komu prav. Meni je moja obleka zelo všeč. Pomembne so bile tudi frizure. Deklice smo morale imeti za nastop spletene kite.

Ko smo splet dobro zvadili in je bilo vse pripravljeno, je bil čas za prvi nastop v Domu borcev. Seveda ob spremljavi Tjaša in njegove harmonike. Bili smo zelo dobri, ampak prvič še ne moremo biti popolni. Ko smo naslednjič nastopali v Dvorcu Bukovje, je že bilo veliko bolje, a vseeno z nekaj manjšimi napakami. Ko pa smo imeli še zadnji nastop v Mislinji, smo se zelo potrudili in odlično odplesali. Vsi pa si bomo za vedno zapomnili našo »šajtrgo« in kako smo publiko z našimi »vragolijami« vedno spravili v smeh.

Naja PORI, 5. r.

PLANINSKI KROŽEK

MARKACISTI

7. julija obeležujemo slovenski dan markacistov. Ta dan so se markacisti iz vseh koncev Slovenije zbrali na Koroškem. Čistili so pohodne poti in obnavljali markacije v okolici Dravograda.

Člani planinskega društva in planinskega krožka na Osnovni šoli Šentjanž smo ta dan združili prijetno s koristnim. Zjutraj smo se zbrali pred vrtcem v Dravogradu. Odpravili smo se po planinski poti proti Ojstrici do Grajske bajte in zavili na gozdno pot. Med potjo smo si lahko ogledali, kako so markacisti obnavljali markacije na drevesih ob poti. Pokazali so nam tudi, kako se naredi markacija.

Hodili smo približno pol ure in prispeli na lovsko kočo. Tam nam je predsednik planinskega društva Dravograd razdelil malico, nato pa smo otroci dobili še vsak svojo majico. Po krajšem počitku smo se odpravili naprej na hrib nad Grajsko bajto, kjer so markacisti iz cele Slovenije obnavljali in čistili poti, ki jih je uničilo neurje in veter. Opazovali smo jih pri delu, nato pa smo se počasi odpravili nazaj v dolino.

Spoznali smo, da je dejavnost markacistov pomembna za vse pohodnike in planince. Zaradi obnovljenih markacij se nihče ne bo izgubil in vsak pohodnik bo zagotovo našel svoj cilj.

POHOD NA DONAČKO GORO

Naja PORI, 5. r.

Zelo zgodaj smo se zbrali. Počakali smo na avtobus, ki smo ga napolnili do zadnjega kotička. Vozili smo se zelo dolgo.

Donačka gora je bila vsa odeta v meglo. Do kočice smo imeli na izbiro, da gremo peš ali da se peljemo z avtobusom. Jaz sem se hotel peljati, vendar so me prisilili, da sem šel peš. Hodili smo malo po asfaltu in malo po makadamu. Ko smo prišli do kočice, smo pojedli, kar smo imeli s seboj, se preoblekli in naročili kosilo. Po gozdni poti smo nadaljevali pot do vrha. Na vrhu je bil lep stolp in čudovit razgled. Po počitku smo šli nazaj. Otroci smo tekali po stezi, starši in učitelji pa so bili daleč za nami. Ko so vsi prišli do kočice, smo pojedli kosilo. Počakali smo na avtobus in se odpeljali do bazilike Marije Zavetnice na Ptujski Gori. Ogledali smo si cerkev, tam pa je bila ravno poroka. Ženin in nevesta sta se pripeljala s starodobnikom. Avto je bil zelo lep in dobro ohranjen.

Preživeli smo lep sobotni dan in se polni novih vtisov in doživetij odpravili proti domu.

Matic RAZBORNIK, 5. r.

PO BENEDIKTOVI POTI

V mesecu novembru sem se z veseljem udeležila pohoda po Benediktovi poti. Organizirala ga je naša učiteljica Zdenka Krajnik. Zbrali smo se v Dravogradu in pot nadaljevali proti Zgornjemu Viču.

Sprva smo hodili po asfaltirani poti, potem pa po makadamu in gozdu. Prišli smo do starega mlina in si ga pobližje pogledali. Žal se tam moka ne melje več. Prečkali smo mejni potok Jelenkov graben, ki loči državi Slovenijo in Avstrijo. Na poti smo videli okostje živali. Domnevali smo, da je okostje divjega prašiča. Všeč mi je bila narava, saj je bilo vse mirno in tiho. Tako smo lahko slišali ptice in videli majno žabico. Po slabi uri hoje smo prišli do starega zapuščenega dvorca. Bilo je kar malo strašljivo, a lepo. Na dvorišču je stal vodnjak in 600 let stara lipa. Vzeli smo si čas za odmor in med malico občudovali okolico. Zadnji del poti smo prehodili po travniku in prišli do ceste, ki nas je pripeljala do mesta Lavamünd v Avstriji. Tamkajšnji duhovnik nam je prijazno razkazal cerkev. Povedal nam je, kako bogato zgodovino ima.

Prehodili smo le del Benediktove poti, saj se ta prične v Angliji in konča blizu Rima. Všeč mi je, da ima ta pot simbolni pomen in da sem del poti spoznala tudi sama. Po njej bom popeljala tudi svoja starša.

Živa FERARIČ, 5. r.

NOČNI POHOD Z LUČKAMI DO KONJUŠNICE

V četrtek smo šli na nočni pohod. Z menoj sta šla ata Primož in sestrica Jera.

Zbrali smo se pri obnovljenem starem mostu v Dravogradu. Dobili smo odsevne trakove, na glavo pa smo si dali lučke. Med potjo sem videla drevo, ki ga je pogrizel bober. Zunaj je bilo zelo mrzlo in temno. V konjušnici smo videli konje. Tam nas je čakalo tudi sladko presenečenje.

Nočni pohod mi je bil zelo všeč.

Nana KRAJNC, 2. r

PLANINSKI TABOR NA KOŠENJAKU

22. in 23. marca smo se planinci iz OŠ Šentjanž in OŠ Neznanih talcev Dravograd udeležili planinskega tabora na Košenjaku. S kombijem smo se odpeljali do Ojstrice, kjer nas je čakal planinski vodnik g. Janez in nam predaval o varstvu narave.

Pot smo nadaljevali peš do koč. Na koči smo odložili svoje stvari, pripravili ležišča, zunaj pa sta nas že čakala dva vojaka. Pokazala sta nam pripomočke za preživetje v naravi, bivak in kako zakuriti ogenj. Za večerjo smo imeli juho in palačinke. Po večerji smo si na ognju spekli hrenovke in s tablicami opazovali zvezde.

V koči smo se spoznavali, pokazali, kaj znamo in si pripovedovali raznorazne šale. Potem smo se odpravili v sobo in si pripovedovali zanimive zgodbe. Počasi smo zaspali.

Zjutraj smo vstali, pojedli zajtrk in se odpravili na daljši pohod na Košenjak. Hodili smo dolgo in prišli na vrh. Razgled je bil vsem všeč, naredili smo še skupinsko sliko in se počasi odpravili nazaj v koč.

Ko smo prišli do koč, smo dobili okusno kosilo. Po kosilu smo pospravili svoje stvari in počakali na svoje starše. Spoprijateljila sem se z novimi planinci in komaj čakam, kdaj bomo spet skupaj odšli v planine.

Sergeja ŽVIKART, 5. r.

Na Boču

Pohod k Medvedu

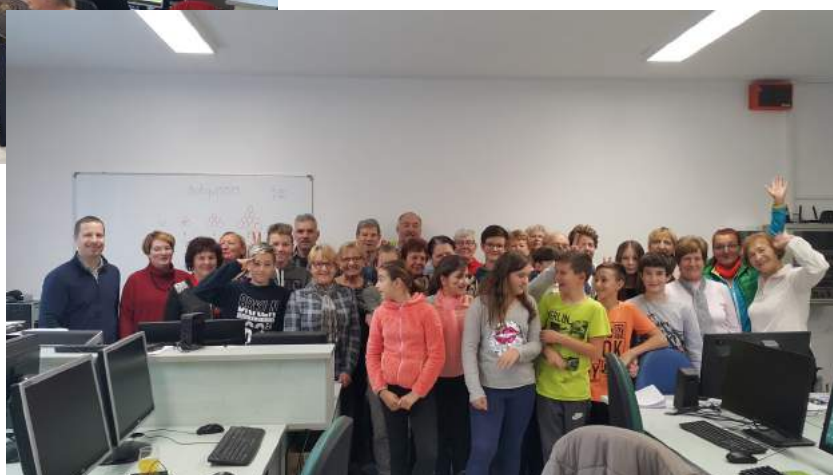
PROJEKT SIMBIOZA ŠOLA

V mesecu novembru smo na OŠ Šentjanž pri Dravogradu izvedli brezplačne računalniške delavnice v sklopu projekta Simbioza šola. To je projekt medgeneracijskega sodelovanja, ki povezuje mlado in starejšo generacijo ob računalnikih, z namenom promoviranja vrednot prostovoljstva, krepiteve sodelovanja in prenosa znanja med generacijami. Za lažjo koordinacijo delavnic smo se povezali z Društvom upokojencev Dravograd. Izvedenih je bilo pet delavnic, katerih se je udeležilo 22 starejših občanov. Udeleženci so ob pomoči prostovoljcev, naših učencev, pridobivali spretnosti v svetu računalništva. Delavnice so potekale na temo oblikovanja dokumentov, urejanja datotek in map ter iskanja informacij na spletu. Udeleženci so se poskusili tudi v rokovanju s pametnimi mobilnimi telefoni. Vsi so za delavnice pokazali veliko zanimanja in si jih želijo tudi v prihodnje, zato bomo s projektom nadaljevali tudi v naslednjem šolskem letu. Prostovoljci so starejšim omogočili pridobiti pozitivno izkušnjo z računalnikom in telefonom ter jih navdušili za nadaljnje učenje in uporabo.

koordinator projekta in izvajalec računalniških delavnic

Marko HAVLE

MEDOBČINSKI OTROŠKI PARLAMENT

Letošnje šolsko leto je bila naša šola organizator MEDOBČINSKEGA OTROŠKEGA PARLAMENTA, ki so se ga udeležili predstavniki šol Mislinjske doline. Organizirali smo ga v torek, 5. 2. 2019 v DVORCU BUKOVJE v Dravogradu.

Poleg delegatov iz naše šole so bili prisotni delegati iz OŠ Mislinja, OŠ Šmartno pri Slovenj Gradcu, OŠ Podgorje, Prve OŠ Slovenj Gradec, Druge OŠ Slovenj Gradec in Tretje OŠ Slovenj Gradec. Udeležile so se ga tudi ravnateljice OŠ Šentjanž pri Dravogradu, OŠ Mislinja, Druge OŠ Slovenj Gradec in pomočnica ravnateljice iz Prve OŠ Slovenj Gradec. Pri vodenju delavnic so pomagali dijaki Gimnazije Slovenj Gradec in njihova mentorica Anja Pušnik.

V uvodnem delu sem kot mentorica Otroškega parlamenta na OŠ Šentjanž pozdravila vse prisotne. Ravnateljica naše šole je na kratko povzela vsebine parlamenta v lanskem šolskem letu. Poudarila je, naj učenci povedo, kaj želijo, da se v šolskem sistemu spremeni. Ravno sedaj se pripravljajo v šolstvu spremembe, zato bodo tudi mnenja učencev pomembna in morda upoštevana.

Prisotne je prišel pozdravit tudi gospod Anton Preksavec, podžupan Občine Dravograd, ki je delegatom zaželel uspešno delo.

Učenci so se razdelili v štiri skupine. V vsaki skupini je bilo sedem delegatov. Delavnice so vodili dijaki Gimnazije Slovenj Gradec. Vsaka skupina je obravnavala eno izmed predlaganih tem:

Odnosi v šoli

Učne vsebine

Metode in načini poučevanja

Šola za življenje

Po delavnicah so učenci nadaljevali z razpravo in povedali, kakšno šolo bi želeli in kaj bi v šolskem sistemu spremenili.

Po razpravi smo izbrali delegate, ki so zastopali šole iz Mislinjske doline na regijskem parlamentu na Ravnah.

Mentorica OP Milena JAMER

ZDRAVA ŠOLA

Izdelki

Male živali

Predstavitve naše šole - delavnice

Reševanje učenca

Gasilci v akciji

EVAKUACIJA

Zbirno mesto evakuacije

PRIREDITEV OB
KULTURNEM
PRAZNIKU

Končni izdelek

SVETOVNI DAN
HRANE IN SLOVEN-
SKI ZAJTRK

Zajtrk v razredu

Pomoč pri skupinskem delu

Slovenski zajtrk

Svetovni dan hrane -
skupinsko delo

S knjigo v roki...

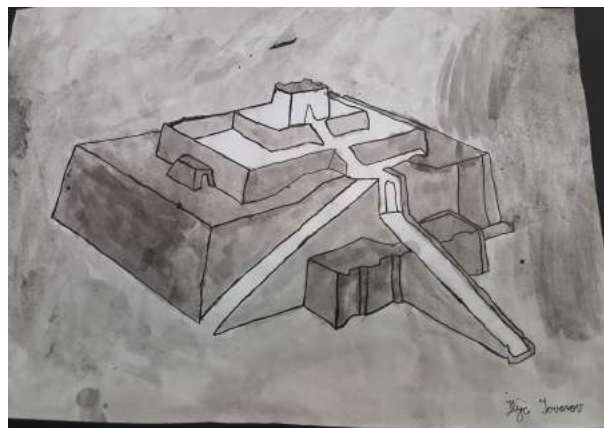

Zlati bralci na Prevaljah

Aleks JESENIČNIK, 6. r.

Ilija JOVANOVIĆ, 6. r.

MEDPREDMETNO

POVEZOVANJE:

ZGODOVINA - LIKOVNA UMETNOST

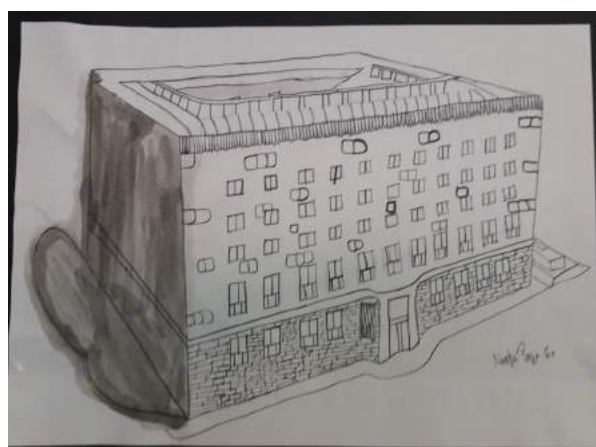
*Gradbene
majstranine*

Nika GNAMUŠ, 6. r.

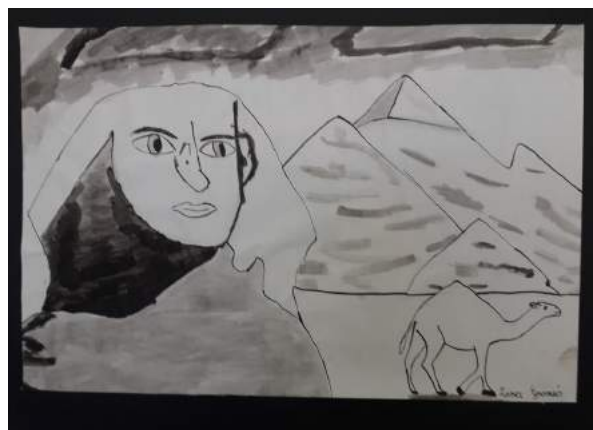
Nace VERBNJAK, 6. r.

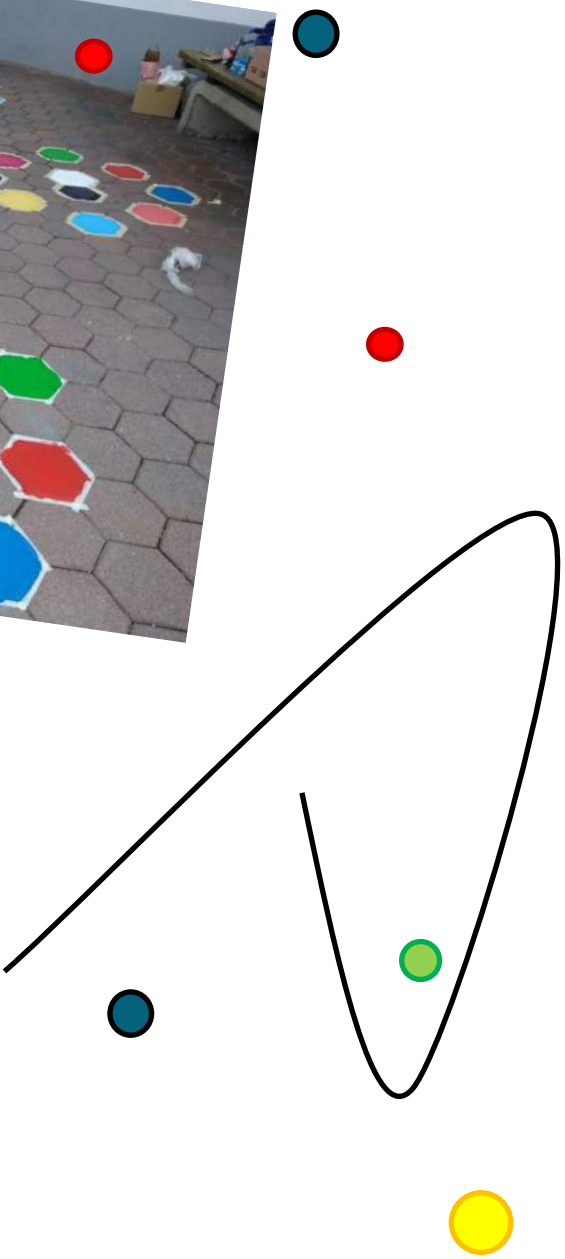
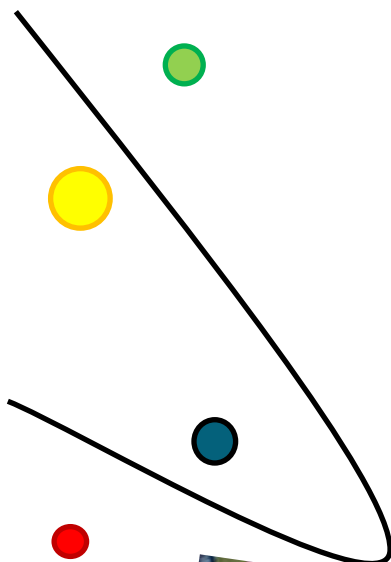
Nace VERBNJAK, 6. r.

Nika SMOLINGER, 6. r.

Lana GNAMUŠ, 6. r.

Lin HUDERNIK, 3. r.

Julija ŽVIKART, 3. r.

Blaž GRUDNIK, 3. r.

Žiga KRAKER, 3. r.

**Počastitev
500. oblet-
nice smrti
Leonarda da
Vincijsa**

Žana URISK, 3. r.

Anej JESENIČNIK, 3. r.

Urška BUKOVČ, 3. r.

Gal GROBELNIK, 3. r.

Besedila so prispevali učenci razredne in predmetne stopnje.
Fotografije so nastajale ob izvajanju posameznih dejavnosti.
Izbor besedil in lektoriranje: Jernej Bobek
Izbor fotografij: Irena Prasnic
Ureditev besedil in računalniška obdelava: Katja Krejan, Urša Prevalnik

Naklada: 150 izvodov

Šentjanž pri Dravogradu, maj 2019